

tuổi ngọc

tiền báo của tuổi vừa lớn

TUẦN LỄ TỜ 16-3-77
ĐẾN 23-3-1972

số 42

BỘ
MỚI

giá 60 đ

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM :
THƯ KÝ :
QUẢN LÝ :

DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
ĐINH TIẾN LUYỆN TỬ KẾ TƯƠNG
ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

mỗi tình đại dột
buổi học sáng thứ hai
đôi mắt chiều xa
buổi trưa màu tím
mực tím gập hồn
con bường yêu dấu
gợi buồn

LÊ MIÊN TƯỜNG
MAI
DIỆU THÙY
ĐẶNG MAI LAN
THÙY NHI
ÁI TRIỀU
ĐAN DI

THƠ

phạm cao hoàng — phạm ngọc lư — hoàng nhũ my — thụy
ngày xưa — trần văn can — phạm khánh vũ — nguyễn
ngoan — lê ngọc di nhân — ngày xưa

TRUYỆN DÀI

tình mộng
lá tương tư
thăng khoa

HOÀNG HẢI THỦY
MƯỜNG MÁN
DUYÊN ANH

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạp phở
bệnh mới lớn
ngọc thân ái
sru tầm
bông hồng cho tình đầu

TÒA SOẠN VÀ BAN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN TUẤN ANH
NGỌC
HÀ THÈ CHÂU
ANH ĐÀO

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

chuẩn bị ăn thôi nôi tuổi ngọc

Tuổi Ngọc sống lại vào ngày 27-5-1971. Hãy coi như nó chào đời hôm 27-5-1971. Chào đời vào thời kỳ buồn thảm của Cuộc-Đời-Báo-Chí. Nó không được nuôi bằng sữa Guigoz, sữa Similac hay sữa Sma. Mà bằng sữa đậu nành. Sữa đậu nành của bạn Ngọc. Và nó cứ sống. Nó sắp lên một tuổi. Số 53 là số đầy năm của nó. Tòa soạn sẽ làm một số báo đầy gấp đôi số báo thường để gọi là dọn bữa tiệc chúc nó sống lâu. Tòa soạn muốn mời bạn Ngọc tiếp tay nấu nướng bữa tiệc Đệ Nhất Chu Niên, bữa tiệc rất hiếm hoi (Có thể nói là bữa tiệc đầu tiên) trong đời làm chủ nhiệm của Duyên Anh. Như thế, có nghĩa là bạn ngọc hãy gửi ngay truyện, thơ về cho tòa soạn từ hôm nay để kịp sắp xếp. Và để bạn Ngọc có dịp phê bình Tuổi Ngọc, đòi hỏi thêm những cố gắng gì ở Tuổi Ngọc, tòa soạn thật thiết mời bạn Ngọc tham dự cuộc phỏng vấn mệnh danh là Cuộc Phỏng Vấn Nuôi Dưỡng Tuổi Ngọc. Những câu hỏi đăng ngay ở số báo 42 này. Mong bạn Ngọc hưởng ứng ngay. Tuổi Ngọc đã hứa hứa hứa vờn vờn với bạn Ngọc nhiều lần. Sắp thực hiện lời hứa thì gặp sao quả tạ. Xuân Hồng tưởng 200 trang. Bị cách mạng kinh tế mùa thu hạ đo ván. Những báo bạn cũng thế. Tuổi Ngọc không mưu đồ chuyện gì khác ngoài chuyện cung ứng cho bạn Ngọc mỗi tuần một số báo có thể không bổ ích nhưng chắc chắn không có hại. Tuổi Ngọc bị một số người lấy cái sự tranh đấu này nọ làm thú vui và niềm hãnh diện kết án là thứ báo ru ngủ. Xin thẳng thắn trả lời họ rằng họ đã quá đề cao Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc chưa đủ khả năng ru ngủ ai. Và nếu chủ trương ru ngủ, Tuổi Ngọc phải bước những bước huy hoàng. Đẳng này, Tuổi Ngọc giật gấu vá vai, chạy giấy, chạy bia, chạy tiền in từng số báo thì không thể nào (và không đại dột, ngu xuẩn) lãnh cái sứ mạng ru ngủ. Và cũng chẳng có cái sứ mạng nào hết. Đừng giao cho Tuổi Ngọc một sứ mạng bằng nước miếng rồi ngồi chờ đồng hay xúi dục những mầm non tranh đấu chờ đồng. Tuổi Ngọc mãi mãi đứng ở cái chủ trương hiện tại. Vì chúng tôi thích thế. Và độc giả của chúng tôi thích thế. Và chủ trương hiện tại còn được chấp nhận hay không, Cuộc Phỏng Vấn Nuôi Dưỡng Tuổi Ngọc đăng ở số 53, số kỷ niệm một năm của Tuổi Ngọc sẽ trả lời minh bạch.

người ồn ào nhất nước không chịu lên tiếng

Từ ngày sếp chúa Tổng Hội Giáo Giới là ông Trương Văn Chôm, được sự, lợi dụng giáo giới đề xuất ngoại hợp hành lu bù, chuyển ngân lu bù và bỏ rơi giáo giới nơi quê mẹ nghèo đói, người ta ít thấy kỹ sư Trần Văn Trí, chủ tịch Đô Thành Giáo Giới lên tiếng. Trước đây ông ta lên tiếng đều đều. Con chuột luôn luôn biến thành trái núi, đó là nghệ thuật giáo dục của nhà giáo dục Trần Văn Trí! Chống quận hách bắt nạt nhà giáo cũng ông Trí. Hoan hô ông. Đã đảo nhạc trẻ sân Hoa Lư, cũng ông Trí. Hoan hô ông. Đe dọa sẽ xuống đường hốt bộn híp pi ngoại quốc, đuổi chúng nó về xứ, cũng ông Trí. Hoan hô ông. Nhưng phong trào khôi phục truyền thống học đường do thầy giáo Trần Văn Hương phát động đang lên âm ỉ thì không hề thấy kỹ sư Trần Văn

Trí hoan hô hay đã đảo. Có hai giả thuyết đặt ra cho sự im lặng của kỹ sư nhà ta: Sếp chúa Trương Văn Chôm đã ca bài giã từ Việt Nam khốn khổ, giã từ giáo giới đăm bặc nên kỹ sư Trí khờ. Truyền thống học đường được khôi phục, nhà giáo sẽ có đời sống tinh thần và vật chất xứng đáng để phục vụ muôn đời và những vị thầy giáo thích ồn ào tranh đấu để đánh bóng cá nhân mình sẽ thất nghiệp nặng. Dù sao, tôi vẫn muốn kỹ sư Trần Văn Trí lên tiếng, ít nhất, một lần về cái sẽ gọi là Nghiệp Đoàn Thầy Giáo! Nghiệp Đoàn tổ chức ra sao nhỉ? Sẽ có ủy viên kỷ luật. Và khi nhà giáo xử nhà giáo chắc hẳn nó còn rùng rợn hơn cụ thủ trưởng Nguyễn Danh Đàn lập tòa án ở Thủ Đức xử giáo sư Nguyễn Văn Thắng. (Ái Nhi)

nghiệp đoàn các bậc thầy giào có nên chăng

Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục, cho đến ngày 10-3-1972, đã thảo luận thêm được một «sáng kiến» hết sức tối tăm. Đó là cái sự quyết định cho phép quý vị thầy giáo, công lập cũng như tư thực thành lập Nghiệp Đoàn để tranh đấu... quyền lợi. Đọc tin này đăng trên báo (*Chinh Luận*, 11-3), tôi buồn nửa tiếng. Dạy học đâu phải là một nghề tầm thường. Dạy học là một thiên chức. Thầy giáo là những kỹ sư tâm hồn. Một giai đoạn khốn khó rồi sẽ qua đi. Và chỗ ngồi của các bậc thầy vẫn là chỗ ngồi cao nhất trên đẳng cấp giá trị xã hội. Xã hội ta hôm nay đã bỏ bê vật chất của các vị làm việc cho muôn thuở, đã tước đoạt tinh thần của các vị gây

đương tương lai cho dân tộc. Điều đó ai cũng biết rõ. Và đó là nguyên do tạo ra sự loạn ly trong chốn học đường. Đến nỗi người ta phải... khôi phục truyền thống học đường. Nay truyền thống (?) chưa khôi phục được lấy một gang tấc, Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục lại tạo thêm sự loạn ly mới. Nghiệp Đoàn Thầy Giáo thì cũng tương tự Nghiệp Đoàn thợ giặt, Nghiệp đoàn Xích Lô Đạp... Thí dụ, khi Nghiệp Đoàn Thầy Giáo phát động tranh đấu đòi tăng lương, dĩ nhiên, các nghiệp đoàn bạn (sẽ có nghiệp đoàn Chủ Nhân Khách Sạn, Nghiệp đoàn Chủ Nhân Snack Bar) ủng hộ thì có còn ra cái thể thống gì nữa! Bã xảy ra những vụ quý vị học trò vào xông, búa đến phá trường tranh đấu đòi giảm học phí. Đã xảy ra một vài vị thầy giáo tranh đấu đòi ở lại dạy ở trường nữ Nguyễn Bá Tông và tố cáo vung vít quý vị linh mục trong Ban Giám Đốc ăm ở với nữ học sinh! Chưa đủ sao? Chưa đủ để khôi phục lại truyền thống học đường sao? Nay quyết định để các thầy giáo lập Nghiệp Đoàn, tôi sợ chỉ có một số thầy thích phá đám hơn là làm giáo dục đồng ý. Và rồi, khi quý vị học trò nổi loạn, Nghiệp Đoàn Thầy Giáo sẽ biểu dương lực lượng đàn áp. Thì buồn vậy thay! Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục toàn là những bậc cao minh' tưởng quý vị khá hơn, quan niệm giáo dục của quý vị cao cả hơn, ai dè vô Giáo dục và Văn Hóa, quý vị muốn đồng hóa nhà giáo với nhà... sầm! Trần trọng yêu cầu quý vị rút lại quyết nghị trên đi. Trường học khác với phòng mạch, giáo sư Trần Ngọc Ninh phải hiểu cho minh bạch. (Ái Nhi)

đại học ngày nay bùa hoãn dịch

Cách nay vài tuần, báo chí và dư luận, nhất là trong giới sinh viên xôn xao về chuyện «Kỳ thi Đại học công và tư». Trong khi bộ Quốc gia Giáo dục cho phép các đại học tư như Vạn Hạnh, An Giang, Minh Đức Cao Đài, được mở các phân khoa thi tuyển như Sư Phạm, Kỹ Thuật... Và như vậy thì các sinh viên trúng tuyển vào các phân khoa này, 20 tuổi học năm thứ nhất sẽ được hoãn dịch như các phân khoa chuyên nghiệp của Đại học Sài Gòn, Cần Thơ, Huế. Tuy nhiên các sinh viên vẫn cứ nhận được giấy gọi nhập ngũ trong khi họ đã có biên nhận hoãn dịch. Vì thế đã gây nên dư luận «Kỳ thi Đại học». Dù việc này đã được giải quyết tương đối ổn thỏa sau đó. Các sinh viên hiện vẫn đang tiếp tục đi học, nhưng tinh thần xuống dốc sau «biến cố» này. Họ không biết khi nào, có thể buồn buồn nhà nước ta lại gửi giấy gọi nhập ngũ nữa đây. Và sự học trở thành một lá bùa không hơn không kém. Bùa hoãn dịch. Không biết lúc nào thì bùa hết thiêng. Vậy thì xét ra ai là người có trách nhiệm trong vấn đề này? Có một điều không ai có thể phủ nhận là các cơ sở giáo dục nói trên, dù công hay tư đều hướng về mục đích tốt đẹp là giáo dục, đào tạo những nhân tài cho đất nước. Trong tình trạng hiện nay, nhà nước không đủ tiền cung cấp cho giáo dục, các tổ chức tư nhân đã đứng ra làm việc đó. Nhà nước không giúp hoặc giúp quá ít thì thôi. Đã quá nhiều bất công rồi

đừng tạo thêm bất công nữa, nhất là đối với giáo dục. Ai cũng biết rằng từ tiểu học, trung học cho đến đại học sự bất công giữa trường công và tư quá nhiều. Riêng các Đại học tư sở tiền thu của các sinh viên vào không được một phần năm số tiền chi ra trong việc đào tạo họ. Mỗi năm nhà nước tài trợ cho Đại học Huế 115 triệu đồng trong khi chỉ cho Đại học Vạn Hạnh 12 triệu ! (mà đôi khi còn xén bớt, đưa một lần một ít.) Với tư cách là Chủ tịch Hội Đồng Văn Hóa giáo dục, Phó tổng thống Trần Văn Hương, trước cũng là một nhà giáo, đang gánh lấy trách nhiệm chấn hưng Đạo Đức và Giáo Dục, xin Phó tổng thống hãy lưu ý bộ giáo dục về vấn đề trên. (Phạm Thống)

bỏ thi tú tài I thi trung học đệ I cấp

Bắt đầu từ niên khóa 72-73 kỳ thi tú tài phần I được bãi bỏ. Chuyện nghe như mới nhưng thực ra cũ rích. Người ta đã nói, đã bàn tán, đề nghị, kiến nghị về việc này từ nhiều năm. Có mới chằng chỉ là thay vào đó bằng việc tổ chức lại kỳ thi Trung học đệ nhất cấp. Chưa biết được đó là điều lợi hay hại. Có điều tình trạng và chính sách giáo dục Việt Nam từ khi thu hồi độc lập tới giờ nó có vẻ tùy hứng và bộ Giáo Dục chỉ làm cái công việc của Nha Học Chánh thời Pháp thuộc. Lại còn, nay ông Tổng trưởng này lên đưa ra một chính sách giáo dục, mai ông khác lên thay lại đưa ra một chính sách khác. Thành ra cái công việc giáo dục nó tùy thuộc với tình thế chính trị, cải tổ này nọ. Không trách sao giáo dục Việt Nam

bây giờ nó sa sút quá. Từ ngày có Hội đồng Văn Hóa Giáo Dục (Theo hiến pháp thi Hội Đồng này do Phó tổng thống đương nhiệm làm chủ tịch. Trước do P.T.T Nguyễn Cao Kỳ, nay do P.T.T Trần Văn Hương) ra đời thì tình trạng Giáo dục cũng không sáng sủa được là bao. Đứng ra chính sách giáo dục phải do những người có trách nhiệm và chuyên môn về giáo dục hợp lại soạn thảo (HĐVHGD và ông Tổng trưởng) và đề ra chính sách. Sau đó ông Tổng trưởng sẽ là người lo trách nhiệm thi hành chính sách ấy. Trở lại vấn đề bỏ thi Tú Tài I là một việc làm hay, hữu ích. Những kỳ thi này do người Pháp lập ra cốt gạn bớt những người học, mãi gần hai mươi năm sau sau ngày độc lập mới thay đổi kể cũng lạ ! Những học sinh được học đến hết lớp 12 dù có thi rớt tú tài hai họ cũng đã hoàn tất bậc trung học. Chuyện thi THPT trên nguyên tắc dĩ nhiên là nói để kiểm soát sức học của học sinh sau 4 năm đầu và cũng để cho những học sinh vì hoàn cảnh học tới đây muốn nghỉ cũng có được mảnh bằng ! Thật ra đó chỉ là cái cớ để ngăn chặn, gạn lọc bớt số học sinh lên Trung học đệ II cấp vì sự thiếu thốn đối với các nhu cầu giáo sư, trường ốc, tiền bạc của nhà nước. Số sau trong mục Vấn Đề, bạn Phạm Thống sẽ trình bày những vấn đề cải tổ giáo dục từ thời đệ I Cộng Hòa đến nay và những lợi hại của việc bắt buộc áp dụng trường cộng đồng trường tổng hợp v.v. Và dĩ nhiên sẽ đề cập tới việc thi cử nói trên. Bạn Ngọc nhớ đón xem. (Phạm Đình)

duyên anh và kinh nghiệm viết tiểu thuyết của mình *

Đáp lời mời của giáo sư Thanh Lăng, chiều thứ hai, 6-3-1972, nhà văn Duyên Anh đã tới trường Đại Học Văn Khoa Sài Gòn nói về kinh nghiệm viết tiểu thuyết của mình cho các sinh viên Chứng Chỉ Văn Chương Quốc âm của trường này «nghe chơi» — theo lời D.A. — Ngót một giờ rưỡi, D.A. «đấu láo» về kinh nghiệm viết tiểu thuyết của ông. Ông cho biết ông không đọc một cuốn sách nào dạy cách viết tiểu thuyết trước và sau khi ông viết tiểu thuyết cho nên kinh nghiệm của ông không thể nói được như một lý thuyết hay một bài học. Ông nhấn mạnh về những kinh nghiệm viết truyện tuổi thơ của ông. D.A. cũng dành một giờ rưỡi cho sinh viên «quay» ông. Những câu hỏi không có gì đặc sắc. Phần đông đều nhằm vào những cuốn tiểu thuyết mà D.A. không mấy ưa thích. Một câu kết luận đại ý: Ông chưa thể làm văn chương hay đã là một nhà văn, một tiểu thuyết gia, ông còn quá trẻ để làm văn chương nên tất cả với ông chỉ là đùa giỡn. Theo người ghi mẩu tin này hiểu thì ý của D.A. là: Cái mà người ta muốn ông gọi là kinh nghiệm chưa phải là kinh nghiệm đâu. Nghe chơi cho vui thôi. Đừng lấy đó làm quan trọng mà đặt thành vấn đề. (P.Đ)

tuổi ngọc cáo lỗi cùng bạn ngọc

Vì bạn công tác xa bạn Nguyễn Thế đã không gửi bài về kịp nên mục BIẾT MỘT BIẾT MƯỜI kỳ này phải gác lại. Tuổi Ngọc xin chân thành

* Trích tin văn vấn VẤN 198

cáo lỗi cùng Bạn Ngọc. Số 43 BIẾT MỘT BIẾT MƯỜI lại tái ngộ cùng Bạn Ngọc. Nhân đây, Tuổi Ngọc xin loan báo là hai mục Ngọc Thân Ái và Bệnh Mỏi Lớn đông «khách hàng» quá trong khi «đất dụng võ» lại chỉ giới hạn trong hai trang nên Bác sĩ Nguyễn Tuấn Anh và Ngọc Thân Ái đâm ra ra bối rối. Vì vậy các bạn ngọc, khách hàng hai cửa tiệm này, xin vui vẻ sắp hàng chờ đợi, chủ tiệm sẽ giải quyết từ từ hết.

giới thiệu sách mới trong tuần

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được:

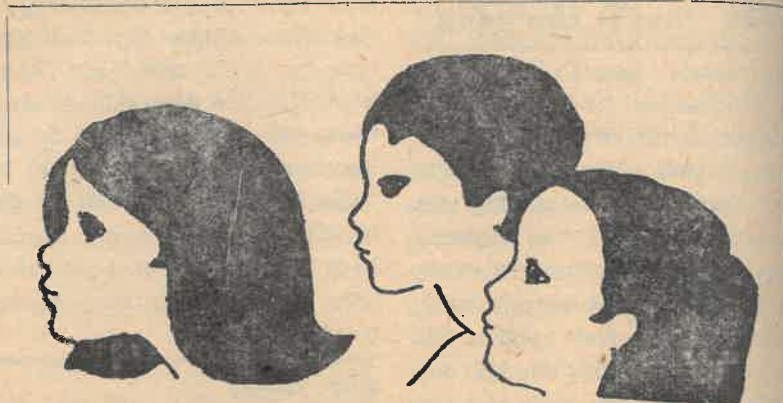
— TRẺ của Hoàng Ân, do tác giả gửi tặng. Sách nghiên cứu về tâm lý tuổi thơ, được soạn thảo rất công phu, xứng đáng là sách kim chỉ nam của mọi bậc phụ huynh muốn tìm hiểu về con cái mình. Bản đặc biệt không hề giá.

— MẸ truyện dài của Trần Châu Hồ, do Mây Hồng xuất bản, tác giả gửi tặng. Bản đặc biệt không hề giá.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn các tác giả và trân trọng giới thiệu cùng bạn ngọc.

lưu ý bạn đọc

Vì bạn ĐẶNG XUÂN CÔN vắng mặt một thời gian, Tuổi Ngọc chưa thể nhận tiền đặt mua báo dài hạn. Các bạn đã gửi tiền, tòa soạn sẽ cố gắng gửi báo. Các bạn muốn ủng hộ Tuổi Ngọc mà chưa kịp gửi mandat, xin hoãn giùm một thời gian. Riêng những mandat gửi mua Tuổi Ngọc đóng bộ, xin đề tên ông PHẠM ĐÌNH THỐNG. Thành thật cảm ơn bạn đọc. T.N.

CUỘC PHÒNG VẤN NUÔI DƯỠNG

Tuổi Ngọc sắp được đầy một tuổi. Một tuổi còn quá ngắn bước thời gian nhưng thật là dài bước thử thách. Tuổi Ngọc chỗi dậy đương thời làng nhật báo, tuần báo ồn ào nhất. Thẽ rồi các nhật báo, tuần báo thay phiên nhau lăn kèn ra chết tốt khiến Tuổi Ngọc chóng cả mặt. Tuổi Ngọc vẫn phải cố bước trên con đường khiêm nhường nhỏ mọn của nó, con đường đầy đá sỏi lởm chởm nghiêng vào bàn chân, nhưng Tuổi Ngọc tin Tuổi Ngọc không ngã được. Vì đã có tay nắm của bạn Ngọc. Vì tâm hồn các anh em trong tòa soạn còn đầy ấp tự tin. Tuổi Ngọc sẽ tiếp tục đi hết con đường của nó.

Đề Tuổi Ngọc nhìn lại được con đường đã qua và nhắm trước được con đường mình sắp bước tới, Tuổi Ngọc thân ái mời bạn Ngọc tham dự cuộc phỏng vấn nhỏ của chúng tôi, như là những ý kiến thành thật nhất, sẽ nuôi dưỡng được những cố gắng của Tuổi Ngọc.

tuổi ngọc

1. *Bạn có bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua không? Tuổi Ngọc có đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn không? Hoặc bạn có muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi?*
2. *Bạn thích mục nào nhất? Bạn muốn loại bỏ mục nào?*
3. *Theo bạn, Tuổi Ngọc có ru ngủ bạn u mê hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh không?*
4. *Nội dung: Khô khan quá? Ướt át quá? — Hình thức: Cầu kỳ quá? Đơn giản quá? Bạn muốn đề nghị gì?*
5. *Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chê một câu và cũng có thể được khen một câu, xin bạn một lời thành thật nhất?*

chi tiết :

— Những ý kiến của bạn Ngọc sẽ được đăng tải trong Tuổi Ngọc số 53 đặc biệt đệ nhất chu niên. Xin bạn Ngọc gửi về trước khi số 52 phát hành.

— Một điều lưu ý : Bạn Ngọc nhớ **THẬT VẮN TẮT**, không gửi kèm theo bài vở hoặc thư từ gì khác. Ngoài phong bì đề thêm : «Tham dự cuộc phỏng vấn của Tuổi Ngọc.»

*Tuổi Ngọc rất vui mừng thân ái mời toàn thể bạn Ngọc đến dự đông đủ nhân dịp ngày thời tắt ngọn nến thứ nhất, sinh nhật của **TUỔI NGỌC***
TUỔI NGỌC SỐ 53

MỠI TÌNH DẠI DỘT

LÊ MIÊN TƯỜNG

Xa chị Bích Ngọc mới mấy tháng tôi thấy nhớ ghê. Tháng sáu tôi đi. Tháng tám chị Ngọc có lên thăm tôi. Chị lên mang theo một giỏ vừa đi vừa đào. Hôm đó chị mặc chiếc áo dài trắng trông lớn quá. Đây là lần đầu tiên tôi thấy chị mặc áo dài. Hồi còn ở quê chị chỉ mặc áo ngắn. Khi thì bộ bông đỏ. Khi thì bộ hoa cà tím. Khi thì áo nâu với quần mỳ - a đen. Tôi hết sức cảm động và tỏ sự cảm động hàn hoan tột với đó không phải bằng cách giật giỏ đi trên tay chị mà trái lại, mời chị ngồi ghé uống nước trà khiến chị ngạc nhiên tròn xoe đôi mắt to đen của loài chim cu, trêu tôi: Chà, bữa ni có bộ «người lớn» dữ.

Tháng sáu tôi đi. Tháng chạp tôi về. Về vào những ngày cận Tết. Năm đó tôi đang rộn rã bước vào những ngày đầu của tuổi mười bốn xanh mượt như mạ non, học đệ lục. Chị Ngọc mười tám, thợ may. Cũng không hẳn là thợ may. Chị làm đủ thứ chuyện. Bỏ học năm vừa hết bậc tiểu học chị Ngọc lưu luyến đứt ruột đứt gan xa lũ bạn bè về lo phụ giúp gia đình trong việc bếp núc cùng những việc vặt khác. Nhà chị đông anh em và đông khách. Những khách hàng tới mua vịt con và bán trứng phần đông ở những vùng phụ cận như Thanh Thủy, Văn Thê, Tây Hồ..., xa hơn nữa là Lăng cô, Bà

Năng, Quảng Ngãi, Bình Định..., thường thường đến nhà chị phải ngủ lại hai ba hôm có khi tới cả tuần lễ, nửa tháng, Chị có bồn phận phải lo cơm nước cho mấy ông khách này. Nghe như chị Ngọc mới học thợ may cách đây hơn một năm, đã ra nghề, họp với bạn bè mở cửa hàng may đồ đàn bà con gái ở chợ. Nhưng chị ít ở quán may. Chị chỉ thoảng hiện phát phơ cho có lệ. Mẹ chị cho chị đi học không mong mở quán kiếm tiền mà với một dụng ý sâu xa khác. Dụng ý: con gái lớn lên sắp sửa có chồng phải biết thêu thùa vá may nội trợ.

Và đúng chị là tay nội trợ giỏi. Chị kho nấu gì cũng ngon. Chị cũng hay đọc sách. Tiểu thuyết suốt mướt đại loại đọc những cuốn như Bên giòng sông Trẹm, Đưa con rơi... Chị đọc, kể và gây cho tôi nỗi ham muốn mau thành người lớn để đọc những chuyện tình lâm ly theo như lời chị nói rằng ai có gan đồng tim sắt chị đọc cũng phải chảy nước mắt hết. Đó là lời chị «lời» với tôi hồi tôi còn ngồi ở lớp nhất.

Ngoài ra chị còn đọc những tờ như Ngân Khơi, Tiểu thuyết Thứ Tư... của người anh cả dạy học ở Tuy Hòa thường hay gửi ra. Chị cũng đọc cả về Thạch Sanh Lý Thông, Con Tấm Con Cám, về mụ Đệi,... Những thứ này thường mỗi chiều chị hay bắc ghế mây ra ngồi dưới gốc cây mít é a ngâm ru cho mẹ nội chị đang nằm lim dim ngủ kể bên.

Vậy bằng vào những điều kể trên, không thể nào liệt chị vào hàng ngũ những người hành nghề thợ may. Tôi cũng chẳng mấy thích chị làm cái nghề đó. Với trí óc còn non nớt, cộng thêm chút mơ mộng vẽ vờ, sau bao đêm nằm vắt tay lên trán suy nghĩ tôi đã đặt và gọi riêng cho chị một nghề thật tài tử: có tài chơi với con nít.

Tôi tới với chị cũng bởi cái tài đó của chị. Trọng tay chị hình như là luôn luôn thủ sẵn trái chuối, củ sắn, con cá thia đá..., là những miếng mồi ngon để quyến dụ lũ con nít ham chơi và háu ăn như tôi. Ngoài ra còn một lý do tinh thần nữa là chị đặc biệt thương tôi. Tôi thì cũng chẳng khác gì.

Từ lúc chào đời, trợ trợ lớn lên tôi sống gần như cô độc. Nỗi cô độc thăm thẳm bủa vây tôi bít bùng như những dây tơ vô hình mềm mại. Như màng lưới nhện bấu cứng thân xác con ruồi dại dột. Tôi hoàn toàn không biết gì mặt mũi vóc dáng của ông bà nội tôi. Theo lời cha tôi nói lại thì ông bà nội tôi bị Tây bắn khi cha tôi mới 16 tuổi. Sau đó cha tôi tới ở làm ăn với một người bạn đương thời của ông nội tôi, kết hôn với mẹ tôi, người bạn đó là ông ngoại tôi bây giờ. Mẹ tôi nói lại rằng tôi được đẻ ra trong một trường hợp thập tử nhất sinh: mẹ tôi sinh tôi nằm trốn bom Tây thả trong chiếc lu sành thời 48. Khi tôi được một, rồi hai ba tuổi, cha mẹ tôi cả ngày lo làm lụng vất vả ngoài đồng bỏ tôi ở nhà lui cui với ông bà ngoại. Người già thì đâu có hiểu những ham thích và trò chơi của trẻ con. Ông ngoại rất mực thương tôi nhưng ông khép tôi vào một thứ quy luật khắc kỷ do ông chế ra. Thương bằng cách đánh. Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi. Đó là châm ngôn ông ngoại coi như một phép phù thủy tạo thêm sinh

lực cho cánh tay ngoại vừa tới độ rũ rời gân cốt. Mỗi lần đưa cao chiếc roi mây đánh xuống đít tôi. Tôi dần dà lớn lên cô độc trong từng trận đòn, từng miếng bánh, từng cái xoa đầu từng lời khen thưởng của ông ngoại. Ông ngoại là bóng mát cây đa đầu làng. Tôi chun vào đó dịu dàng trốn nắng. Mát nhưng thỉnh thoảng, cũng có những con kiến vàng tìm thấy và coi đít tôi như một đối tượng lý tưởng, bò, đốt, cắn khiến tôi có cảm giác vừa đau vừa êm ái vừa giòn giòn. Những trận đòn của ông ngoại như những con kiến. Và bà ngoại, như người bắt kiến, là một dung dịch hòa tan cơn nóng sấm sét của ông ngoại tôi với tấm lòng đầy thương mến dịu dàng của bà ngoại.

Tuổi thơ tạm đủ nhưng thiếu vắng chút tình mơn ử nên lớn lên tôi gặp chị Ngọc như người đi hoài ngoài dặm trường sa mạc tình cờ gặp được suối nước trong. Tôi bắt kẻ đần đo vội nhảy ùm xuống đó nhào lặn đầy về tin tưởng và mến yêu. Tôi mơ thấy hoa bướm nở đầy khắp mình mây chị Ngọc. Tôi mơ thấy chị Ngọc là bà Tiên những lúc nhớ tôi về cõi mây bay tha thướt dáng phù kiều. Chị Ngọc là mùi vào nấu, chưa ăn đã ngửi thấy hương thơm. Chị Ngọc là viên kẹo, tôi đứng nhìn, chưa ăn đã thấy ngọt ngào. Tôi thương chị Ngọc. Tôi cần có chị Ngọc. Cần đến nỗi nếu thiếu mất chị đi, giả sử tôi là người lớn, tôi có thể mù mẫn bắt chước những đào kép giang hồ để rướn cổ ngâm câu : thiếu chị đời tôi là bãi tha ma hoang lạnh.

Nhà tôi cách nhà chị Ngọc bờ hóp thừa. Mỗi lần qua tôi phải chun vào cái lỗ tôi đã dấu ông ngoại quét dọn sẵn ở bờ hóp. Bờ hóp này là duyên cớ tôi thường bị ăn đòn nhất khi mỗi lần tôi đốn một cây hóp đời cho lũ bạn lối xóm một chùm cao su, hay cây viết chì... để lũ chúng nó làm cần câu cá cá.

Gặp chị Ngọc rất dễ. Chị chỉ đứng bên nhà kêu một tiếng là tôi lăm lăm lết coi chừng ông ngoại đã ngủ chưa, rồi chạy ra chun qua cái lỗ trống. Tôi chun qua với sự vui sướng hăm hở, bởi tôi biết thế nào cũng nhận được ở tay chị Ngọc cái trứng lộn, thêm một cốc đau điếng trên đầu với tiếng chị la bài bài : làm chi để ta kêu rát họng ? Lúc đó tôi chỉ co người đưa tay xoa đầu « biệnhộ » : Chi mờ có. Phải đợi nhỏ « tóc ngựa » ông ngoại cho hết đã chớ. Nói xong, đứng cười, bóc trứng chấm chút muối tiêu, kẹp dùm rau răm ở bàn tay trắng muốt của chị Ngọc, án và nhìn chị cười. Tôi ăn hết cả cái trứng, đến nỗi không chừa « cục chi ». Cái chi của chị Ngọc cho tôi cũng không chê. Ngay đến cả một củ khoai nướng cháy hết hai phần tôi cũng cạo cháy ra, ăn và khen ngon. Tôi quý đồ ăn của chị Ngọc. Tôi quý chị Ngọc như thể nếu tôi vất đồ ăn của chị cho là tôi vất chị. Mà chị Ngọc thì làm sao tôi vất được.

Bây giờ tôi đang trở về quê vào những ngày nghỉ học. Vài hôm nữa là Tết rồi. Tôi lầu bầu đọc ca dao : Tháng giêng là tháng ăn chơi, Tháng hai trồng đậu trồng khoai trồng cà. Tháng ba thì đậu đã già. Ta đi ta hái về nhà phơi khô... Đi với nỗi hân hoan rằng sẽ chơi hết mình với ruộng đồng với cha mẹ bà con bạn bè. Nhất là với chị Ngọc. Chơi cho đã thêm. Chơi cho

những ngày ray rức ngóng trông ở Tỉnh. Nhưng tôi chợt buồn. Nghĩ đến cái lúc hết hạn kỳ phải bỏ chị Ngọc lại với công việc bề bộn về tỉnh mỗi chiều tối cắm đầu vào sách vở với cách bày vẽ, cách làm tính nhân chia số lẻ với khái niệm về hình vuông về phân số cho đứa con học lớp nhì của bà chủ nhà. Tôi ở trọ, theo như lời mẹ nói để đi học cho gần, tại nhà một người quen ở Phú-Cam. Làng tôi, nói thì quê nhưng không xa thành phố mấy. Từ nhà tôi tới chợ An Cựu cỡ một cây số hơn và tới trường dưới ba cây. Mẹ nói : con rón ở trên tề cho đỡ. Đây mùa mưa đi lầy lội cực lắm.

Giữa sự cực khổ đề gần gũi với chị Ngọc và sự suog sướng, khỏe thân nhưng xa chị tôi chịu chọn giải pháp thứ nhất. Nhưng mẹ đã bắt thế. Tôi phải nghe, không thì mẹ buồn. Cuối mỗi tuần tôi có thể cỡi xe đạp về chơi ở với chị Ngọc một đêm thứ bảy, một ngày chủ nhật cho tới khi chiều xuống, trời gần tối, mẹ thúc hối lắm tôi mới trở lên.

Trời đổ mưa với những giọt bắc cuối năm ngâm ngùi. Tôi mặc chiếc áo mưa «vải dầu» của chị Ngọc may cho, đi với nỗi lòng tất tả. Trong trí tưởng tôi đã phác họa ra những cuộc trò kéo dài mấy ngày Tết thần tiên với chị Ngọc. Nào là đánh bài «tới». Nào là thức đêm làm bánh. Rủ chị Ngọc đi thăm mộ. Nào là mặc áo quần mới. Nào là chơi bầu cua. Nào là... Đầu tôi va cái cốp vào cang xe vận tải. Người kéo xe la ơi ơi :

— Mi đi chi lạ rứa mi ?

Tôi nổi sùng, đưa tay sờ vào chỗ bị sưng rướm máu. Giận quá tôi muốn nói điều chi nghĩ lỗi tại mình nên lại thôi. Người kéo xe thấy thế đường như cũng thương hại, hỏi :

— Đầu u có to không mi ?

— To. Đau muốn chết.

— Vô trong quán xin chút muối tau bóp cho.

Tôi nói thôi, rồi bỏ đi. Đi và tôi nghĩ sẽ đem « cục u » này về lấy cơ làm tinh làm tội chị Ngọc. Tôi sẽ nói với chị như thế này : Vì chị đây, cái chi cũng vì chị cả. Tại chị nên đi không ngó trước ngó sau tông đầu nhằm chiếc xe u một cục đây nì. Nghĩ tới cái lúc nói được với chị Ngọc như thế tôi đủ thấy hết đau rồi.

Tôi ghé quán may hỏi thì chị Ngọc đã về nhà rồi. Tôi trở ra hờn trách vu vơ. Đường từ đây về nhà còn khá xa, Nếu đi với chị Ngọc tôi chắc cũng gần, cũng sẽ tới nơi. Dù gì cũng tới nơi sớm hơn lòng tôi hăm hở. Dầu cho có mưa giọt trên đầu tôi cũng sẽ bắt chước như mấy người lớn thì sĩ làm thơ nói rằng đó là trời rải hương hoa. Nếu nghĩ được thế tôi cũng sẽ ví dụ rằng chị Ngọc là hoa. Còn tôi là gì nhỉ ? Là bướm. Ừ. Chị Ngọc là hoa tôi là bướm. Hoa bướm nhón nhờ đi giữa vườn hương. Nhưng tôi đã không nghĩ được thế. Không nghĩ được nên tôi đã vụng về khép vạt áo mưa sát dưới chân cho đỡ ướt ống quần. Trời đang gió về. Mùa đông này chắc lạnh.

Đọc đường tôi thấy cái gì cũng đẹp để và vui nhộn. Hàng cây sấu đông trụi lá hăm hở chờ mùa xuân nhú những lộc non bắt đầu lại một đời tươi trẻ

nằm hai bên đường có chút gì xui tôi xao xuyên. Với giòng sông nước cang xanh chảy lững lờ thấy cát rong dưới đáy. Tới cầu Phát Lát, qua cầu Kiếm Huệ, tôi thấy chẳng còn bao xa. Tôi nôn nao. Có nhiều người đi cùng chiều trước sau tôi, tôi chắc họ cũng nôn nao về quê như tôi. Những kẻ vì cơm áo đầy đi xa muốn đậm mong ngóng trở về quét bụi chung hương đèn hoa quả bánh trái lên chiếc bàn thờ từ lâu nguội lạnh. Chung lên và cúng vái. Tất lòng như mở ra. Mai tết về quê. Tiếng gặp nhau nói thì thầm ngậm chứa một huyền lực nhiệm màu như tiếng nói ngậm ngùi của đàn con Do Thái mất Tổ Quốc. Về cúng lạy và nhìn mông ra ngoài trời. Đêm thanh bình với bếp lửa hồng mùa đông ấm nồng như rơm rạ. Con mèo kêu hoang ngoài khoảng tối mịt mùng. Nồi bánh chưng chưa chín. Tiếng chó sủa rời. Đêm thanh bình chỉ có tiếng chó sủa. Tiếng sủa như một khuấy động dịu dàng vào các yên vắng của đêm cang đất ủ sương nồng. Tiếng sủa như một vỗ về thân ái cho giấc ngủ mê của đám người suốt ngày làm lụng mệt mỏi ngoài đồng ruộng. Tiếng sủa là một thức giấc mọi người mau thức dậy uống lấy sương mai, thở hít lấy bầu khí ngọt ngào của bình minh non đang chớm hé.

Tôi nôn nao trở lại với những ngày thanh bình cũ. Nôn nao như kẻ vừa được vớt dưới nước lên vội vã tìm bếp than hồng hơi hóp.

Cuối cùng tôi đã tới thềm nhà. Tôi gọi mẹ, gọi cha. Tôi gọi hết. Cánh cửa mở toang. Tôi bước vào. Cả nhà đang quây quần ngồi ăn cơm dưới ngọn đèn mù mờ.

Tôi định là tới chị Ngọc trước, nhưng sau nghĩ lại, phải ghé nhà cất đồ đạc, nói với mẹ rằng tối nay tôi sẽ ngủ bên nhà chị Ngọc. Từ chỗ này tôi nghĩ ra: té ra nỗi nôn nóng kỳ dị đưa tôi về gặp chị Ngọc lớn hơn nỗi nôn nóng đưa tôi về gặp cha mẹ ông bà ngoại. Mẹ ạ, mẹ đừng bắt lỗi con tội nghiệp. Nếu đặt vào trường hợp con, chắc mẹ cũng có tâm trạng đối với cha con ngày xưa in hệt như con bây giờ, phải không mẹ?

Sau khi xin phép mọi người, tôi không ăn cơm, vội vàng chạy ra chỗ cái lỗ trống, chun qua. Chun qua, đi tới, khỏi mấy liếp cái, khỏi đám cỏ «hồ người» đi nữa, qua hết sân trống, tôi thấy chị Ngọc đang ngồi rửa chén bát ở bể nước. Bọt xà phòng làm khuất mờ mấy ngón tay chị.

— Chị Ngọc.

— O. Em.

Những lời rối rít. Tôi nghĩ, đó phải là giọng hót của con chim sơn ca chứ đâu phải chơi.

— Về khi mô rứa?

Chị Ngọc hỏi tôi muốn mắc cười. Thì về khi đây chớ khi mô nữa. Hỏi chi để cười quá. Tôi đang muốn cười nhưng sờ tới cục u trên đầu tôi xụ mặt xuống. Tôi đem sự giận hờn vu vơ đó ra kể với chị Ngọc:

— Chị coi đây ni?

— Chi rứa?

— U đầu chớ chi nữa.

— Ràng u rứa?

— Va vô cang chiếc xe vận tải.

— Đáng kiếp. Ai hối đi xón xác.

Tôi muốn chảy nước mắt. Tưởng đem «cục u» khoe với chị để được chị dịu dàng xoa vào đó và nói vài câu an ủi may ra vết thương sẽ chóng lành. Nhưng không. Đã không được thế lại còn nghe rửa mới dễ giận chớ. Tức quá nói một hơi, như thề nói không được tôi sẽ khóc. Tôi vốn mau nước mắt.

— Bị chị đó. Trông chị nên cầm đầu cầm cổ đi. Ai dè cái cang xe... cái cang xe ác quá.

— Tại mình chớ rằng đổ hô cho cái cang xe.

— Tại chị. Tui nói tại chị mà. Nói như đình đống cột.

— Ràng tại chị?

— Ai biểu chị còn sống ở đây chi. Tui mà không trông chị sức mấy u đầu. Chẳng thà chị chết đi.

— Khi không trừ chị chết. Ác rứa?

— Chị chết tui khỏi về chớ chi nữa.

— Ai hối về rứa?

— Chớ hối.

Tôi bỏ tới đứng ở bụi môn. Tức quá nên rơm rớm nước mắt. Tôi sờ lên vết thương tưởng như nó sưng thêm ra. Tôi thấy nhức nhối. Tôi thấy tức giận.

— Ê... Tối ở lại làm bánh với chị nghe.

— Không cần.

— Làm bánh chị cho mấy cục đậu xanh.

— Không cần.

— Đậu xanh thơm ngọt lắm.

— Không cần là không cần.

Tôi la lên. Chị Ngọc đổ thêm dầu vào cơm nóng như lửa của tôi:

— Không cần thì thôi. Lấy sậy củi.

Tôi xoay người ném chiếc áo mưa của chị Ngọc may vào thau chén bát ngồn ngang. Tôi nói như hét:

— Trả chị đó. Không thêm chơi với chị nữa.

— Dĩ rứa à?

Chị Ngọc lượm chiếc áo mưa, rũ nước móc vào cột nhà. Chị lại gần tôi.

— Từ nay không thêm qua đây nữa. Tui thề...

Tôi há miệng ra định thề. Chị Ngọc đưa cả bàn xà phòng bịt miệng tôi lại. Một tay chị vuốt ngực tôi.

(Xem tiếp trang 51)

buổi học sáng thứ hai

MAI

Khi đã tìm được chỗ ngồi thích hợp trong giảng đường, tôi nhìn thoải mái ra bên ngoài. Qua lớp kính đục bầu trời xanh như dải lụa ngậm dưới hồ nước, chỗ khung kính xoay lên mở ra ngọn cây chi chít lá xen lẫn với muôn mảnh trời cắt vụn rực rỡ nắng. Tôi không biết cây ấy tên gì, chỉ biết nó cổ lắm, già lắm, thân cây to hơn vòng tay ôm, vỏ mốc xù xì chông chất thời gian, chứa đựng lớp lớp nắng mưa, tàn lá rậm ri che tối một khoảng sân. Từ lúc đặt chân đầu tiên vào trường, nhận mình quen thuộc với ngôi trường xa lạ, cái lúc làm quen ấy mới ngỡ làm sao!

Như phải làm quen với một người đứng tuổi, khó khăn mà mình thì ngờ nghệch, vụng về. Tôi đã đứng thật lâu trước cái cổng trống trải. Nhìn thật kỹ tên trường xếp bằng những chữ in như nhặt ở hộp chữ của trẻ con gắn lên bờ rào quét vôi màu vàng nhạt. Tôi đọc nhiều lần hàng chữ ĐHVK đó, kính cẩn, nhỏ nhẹ và ân cần như mở lời làm quen, thiệp cảm. Tôi đã đi hết vòng quanh trường, đếm từng nấc thang dẫn từ sân lên hành lang, rờ rẫm lên dãy lan can lạnh lẽo mong được sự tiếp nhận vô hình thỉnh thoảng. Nhưng chính là sự tiếp nhận dấy lên từ sâu thẳm của thâm tâm mà mình tự tạo ra để tìm thấy một sự an tâm cần thiết. Cho đến lúc sau này, có lẽ, những lúc trống giờ tôi cũng sẽ đứng ở bao lơn, sát ngọn cây để tìm một bóng mát thiên nhiên thanh thản đưa mình tách rời xa hẳn đời sống hàng ngày bó buộc lo âu. Phút giây cảm thấy chân không còn chạm trên nền đá hoa, tay không còn tựa vào bao lơn, cái mình bay bổng lâng lâng vào một cõi riêng êm ả, an hòa, hạnh phúc. Cái cây không biết tên ấy tôi vẫn nhìn hoài những khi ngồi ở thư viện trường. Nhưng tôi phải ngẩng mặt lên mới tìm thấy chỗ trũng sâu vào thân cây quen thuộc ẩn dưới tàn lá. Tôi mong rằng sẽ có một hôm nào đó có đôi chim tha những cọng cỏ, lá khô nhặt từ sân trước, nơi khoảng cỏ mọc hoang rối rắm những mảnh cây khô và quần quít dây mắc cỏ phủ những cánh hoa tròn tím nhạt, để vun thành tổ. Để vào những cái trứng tròn nhỏ. Và nở ra đàn chim con chim chíp gọi mẹ móm móm. Chim bố sẽ đứng trên thành tổ nhìn

trời cao đất rộng. Cảnh sinh hoạt ấm cúng và xúc động sẽ an ủi và làm ấm lòng tôi dường nào! Cái cây không biết tên sẽ là vương quốc của loài chim mà chim bố là vua, chim mẹ là hoàng hậu, các chim con là công chúa và hoàng tử. Tôi chẳng biết mình sẽ là gì để lạc vào giang sơn an vui và sung sướng đó? Hay là tôi gọi tâm hồn mình làm sứ giả sang làm bạn với nước loài chim. Một sợi dây vô hình nhưng thân ái quần quít đôi bên.

Bây giờ tôi đã thân quen với ngôi trường, ung dung dĩnh đạc đi lại hành lang hàng ngày như đi trong

lối quen của ngôi nhà mình. Tôi không nghĩ rằng con đường đại học mở thẳng ra đời, nhưng từng bước chân mình tôi nghe mơ hồ một tiếng chuông báo động. Đắn đo, do dự, không còn liếng thoảng hồn nhiên như ngày nào mang phù hiệu trên áo dài trắng. Tôi nghe chừng cuộc đời xâm nhập vào bước chân mình.

Buổi sáng thứ hai bắt đầu cho một tuần làm việc. Tôi coi như xếp một phần đời vào quá khứ và mở ra một phần đời mới mẻ, bắt đầu. Tôi mong rằng trời hôm nay sẽ đẹp, nắng sẽ chảy tràn trên lá cây và đôi chim sẽ đến tinh cờ.

giáo dục

Mỗi người đều nhận hai thứ giáo dục : một thứ do các kẻ khác truyền cho ; một thứ quan trọng hơn, do chính mình tạo lấy GIBBON

Mục đích giáo dục là tạo nên những cây tùng. P.VANHÉE

Đưa học trò hay nhưt của tôi là không đồng ý với tôi.

JULLES LEMAITRE

Trong thiên hạ không có ai là không thể dạy được và cũng không có người nào mà không cần dạy.

THM

Không có một nền giáo dục nào được thành tựu mà không kêu gọi triền miên đến tinh cảm

JEAN LACROIX

Dạy học không bao giờ là một nghề tầm thường hoặc một kế sinh nhai, mà là một thiên chức và đam mê.

LYON PHELPS

văn chương và nghệ thuật

Thơ là hùng biện du dương.
VOLTAIRE

Về khoa học hãy chọn những tác phẩm mới nhất. Về văn chương nên đọc những tác phẩm cũ nhất. Văn chương cổ điển bao giờ cũng tân kỳ.

EDWARD BULWER LITTON

Âm nhạc là những tiếng động biết suy tưởng. VICTOR HUGO

Tất cả những bức chân dung được họa bằng tâm hồn. Không còn là chân dung của người mà đã trở thành chân dung của chính họa sĩ. OSCAR WILDE

Những câu thơ hay nhất là những câu mà không bao giờ người ta làm xong.

EDMON ROSTAND

MÃ QUẾ HƯƠNG THANH (ghi)

Muốn bán báo

1— Em cùng một số bạn muốn đi lãnh báo về bán và mở một sạp báo ở trước nhà, như thế có cần xin phép hay không và thủ tục giấy tờ ra sao xin chị cho em biết. Em năm nay hơn 19 tuổi rồi nên em tin người ta không chê em còn con nít với bất cứ trên lãnh vực nào.

2— Mặc dù học ngành y khoa không được nhưng em rất thích biết sơ sài về y học chẳng hạn như : chích thuốc, băng bó các vết thương, biết cách săn sóc bệnh nhân v.v... Vậy em phải theo học ở đâu mới có thể thỏa mãn ý thích ? Theo các ngành chuyên nghiệp như y tá hay cán sự điều dưỡng em hiện giờ không có hoàn cảnh để học, em muốn học nếu có lớp hay có khóa mở ở ngoài và sau khi học cấp «bằng» cho em hẳn hỏi kéo hồng ai ai dám cho mình ra tay hết

Đ.H. (Sài Gòn)

1. Nếu mở một sạp báo ở Sài Gòn Chợ lớn hay Gia Định, em không phải xin phép ai miễn là em chỉ bán những tờ báo có giấy phép xuất bản của chính phủ. Em cũng có thể bán sách (tiểu thuyết, giáo khoa), sách này phải có giấy phép xuất bản của Sở Phối Hợp Nghệ Thuật Bộ Thông Tin. Em hãy liên lạc với nhà phát hành Độc Lập ở đường Trần Hưng Đạo hỏi thể hệ và điều kiện. Có thể em không phải ứng khoản tiền nào. Em sẽ đến lấy báo ngày về bán, hôm sau đem trả báo cũ và thanh toán tiền. Báo tuần thì mỗi khi có số mới, em tới lấy về, đồng thời trả những số cũ rồi thanh toán. Báo tháng thì mỗi cuối tháng, căn cứ vào ngày báo phát hành. Hoặc riêng về báo định kỳ (tuần báo, bán

nguyệt san...) em có thể tới ngay tòa báo mua số lượng em nhắm tiêu thụ nổi 80 phần 100. Trả tiền ngay. Họ sẽ trừ hoa hồng cho em khá hơn là em lấy báo của nhà phát hành. Những số báo bán ế, em có thể đổi lấy số mới, tòa báo không từ chối.

2. Hồng Thập Tự Việt Nam ở đường Hồng Thập Tự, Sài Gòn thường mở những khóa Y tá cấp tốc cho những người có thiện chí như em. Em hãy tới hỏi xem chừng nào họ mở khóa mới thì ghi tên theo học. Và học ở đây, chắc chắn, tốt nghiệp họ sẽ cấp «bằng» cho em.

Chúc em toại nguyện cả hai điều.

Ủy mị

Ủy mị là gì ? Người có tâm hồn ủy mị, có làm người khác khó chịu không, hả chị ?

JAM (Đà Lạt)

Ủy Mị, Hán Việt tự điển của Đào Duy Anh giải nghĩa là suy yếu, kém hèn. Ủy mị là người mềm mại, yếu đuối về tinh thần, là người không cương quyết. Nếu em viết văn hay làm thơ chắc chắn, em sẽ thuộc «trường phái» Viễn Mơ hoặc Ru Ngủ chứ không Dấn Thân hay Tranh Đấu.

Nếu em chỉ sống cho em (thường thì sống cho mình thôi đã khó rồi) thì không làm khó chịu ai cả. Và nếu ai khó chịu vì em, người đó quả là hẹp hòi, cố chấp. Ủy mị là tính trời. Trời bắt ủy mị thì đành ủy mị. Không ai sửa được tính trời. Người ta chỉ có thể sửa được thói hư tật xấu... một cách khó khăn. Ủy mị thì không phải là thói hư.

thơ tình yêu

Chị Ngọc ơi ! cho em hỏi cái này nhé ? Thưa chị em muốn sưu tầm một ít thơ tình yêu của Xuân Diệu, Hàn Mạc Tử, Nguyễn Sa, thì phải mua loại sách nào và ở đâu ? Chị biết chỉ giùm em nhé !

TRẦN THỊ HỒNG (?)

Nếu em ở Sài Gòn hay khu lân cận đến nhà sách Sống Mới, 30b Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn hỏi mua tập Gửi hương cho gió và Thơ thơ của Xuân Diệu, một tập Thơ Nguyễn Sa của Nguyễn Sa. Về những thi phẩm của Hàn Mạc Tử chưa thấy tái bản gần đây. Em có thể đọc một ít bài trong cuốn Thi nhân Việt Nam của Hoài Thanh, Hoài Chân, một ít bài trong cuốn Thi sĩ Việt Nam tiền chiến của Nguyễn Tấn Long và trong cuốn viết về thân thế, sự nghiệp Hàn Mạc Tử của Trần Thanh Mai.

tên một

loài hoa quế hương

Năm nay em đã 17 tuổi, cái tuổi dễ mơ mộng và yêu đời. Còn em chỉ là cô bé tật nguyền. Em bị tật mà sao trời cho em đẹp hả chị Ngọc ? Em không bao giờ dám nhìn mình trong gương mà là những người đã gặp em họ nhìn với ánh mắt thương hại lẫn thương tiếc dùm em, hay là nói những

câu mà đại ý : con ấy đẹp mà bị tật ường quá ! Chị Ngọc ơi ! những câu ấy như xé vào tâm can em. Em không thích ai thương tiếc mình. Tại sao trời không bắt em xấu để em chịu luôn sự thiệt thòi của mình và để em không tủi phận ? Mà trời lại cho em đẹp với đôi chân tàn phế này là muốn đày đọa em chăng ?

PHƯƠNG (Đà Nẵng)

Câu trả lời của em đầy đủ nhất và làm em hết buồn là : Em hãy nhờ người ra hiệu sách mua cho em cuốn truyện dài Tên một loài hoa quế hương của Duyên Anh. Đọc xong thì nhờ cho chị biết ý kiến.

mặc cảm

Mặc cảm có phải là cái tính làm mình xa lánh và nhận chịu tất cả ? (Thua sút, xấu xí, học dở). Làm sao để quên đi ?

ĐỈNH BUỒN P2

Như thế là em bị cái bệnh tự ti mặc cảm. Muốn quên nó thật dễ dàng. Em hãy sống thật hồn nhiên, sống thật thoải mái cho riêng em. Chỉ sống cho em. Và chỉ biết có em. Sống cho riêng mình thú vị lắm. Trước hết, ta bắt cần cuộc đời và nhân loại chung quanh ta nếu như cái đám nhân loại chỉ biết đánh giá trị làm người bằng nhan sắc. Học dở, em cố gắng thì sẽ giỏi. Đã giỏi tất không thua sút ai. Rồi em sẽ hết mặc cảm.

VIẾT MỘT CÂU HỎI TRÊN MỘT MẶT GIẤY GỬI VỀ CHO : NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả lời câu hỏi mà bạn không biết hỏi ai

truyện dài DUYÊN ANH

— Bánh cuốn bà phó Nhự!

Khoa chợt nhớ lời Liên. Mất Khoa rực sáng. Nó nhìn rõ giải thưởng rồi. Khoa chạy nhanh. Chạy và «bông nhông» chụp lấy giải thưởng y hệt Luyện «mít sơ lạnh» vừa chạy vừa «bông nhông» chụp bóng. Giải thưởng và Khoa lăn tòm xuống ao. Trên bờ, tiếng hoan hô vang dậy. Khoa đã ngóc đầu khỏi mặt nước một tay đỡ giải thưởng, một tay bơi vào bờ. Liên chạy tới cầm tay Khoa lôi Khoa lên. «Cu» Đường vồ lấy giải thưởng, bước ra xem. Nó há hê nói:

— Khoái tử quá, một trăm cụ Hồ, Khoa ơi! Tha hồ «chén» bánh cuốn. Đường nheo mắt:

— Bắt thêm con vịt chãng?

Khoa lắc đầu. Liên đập lưng Đường:

— «Cu» đồng chí Đường được mỗi cái nước tham ăn.

Giải khắc phục gian khổ đã mất, khán giả kéo vào sân đình. Trời đã nhạt nắng nên trò chơi bắt Việt gian kém hấp dẫn. Ba tên Việt gian bơi lặn rất giỏi nên chúng chưa bị bắt. Khoa nằm ngửa trên bờ ao đình, vươn tay thoải mái. Nó nghe Đường ca ngợi bánh cuốn bà phó Nhự và tưởng tượng phiên chợ Mễ mừng sáu sắp tới, tưởng tượng con đường lầy nó và Liên sẽ sóng đôi bước. «Cu» Đường lẻo đẹo đi sau hay đi trước tùy nó.

Mùa xuân lại sắp về. Kháng chiến thế mà đã được bốn năm. Cuộc trường kỳ kháng chiến, có thể, kéo dài hằng trăm năm. Vua Lê Lợi, ngày xưa, kháng chiến chống quân nhà Minh ròng rã mười năm mới chiến thắng. Hồ chủ tịch kêu gọi toàn dân đầy mạnh cách mạng thành công, kháng chiến thắng lợi dù phải hy sinh tới giọt máu cuối cùng. Nhất định trường kỳ kháng chiến sẽ đánh bại thực dân xâm lăng Pháp. Nhất định Việt Nam sẽ độc lập muôn năm. Hồ chủ tịch đoan quyết: Chúng ta sắp thắng lợi. Chỉ cần toàn dân thi đua giết giặc.

Người người thi đua

Ngành ngành thi đua

Ta nhất định thắng

Giặc nhất định thua

Hồ chủ tịch dạy thế. Dân làng Tường An tin tưởng triệt để vào lời dạy của Hồ chủ tịch nên phấn khởi phát động cuộc thi đua mùa xuân tới để lập công dâng lên Hồ chủ tịch.

Lập công ta dâng lên Bác

Chúng ta là con của người

Luôn luôn lúc nào cũng nhớ

Trung thành với Đảng với dân...

Bài hát mới nhất và chữ «đảng» cũng mới nhất. Không ai biết đảng là gì, đảng ra sao. Cứ hát. Say sưa hát như loài vẹt, như con sáo, con yểng trong lồng kín mít nói những câu người ta dạy chúng nó nói. Chờ đón xuân về, Khoa ôm đàn banjo, ngồi trên hè nhà mình, tay vè dòn, miệng nghêu ngao:

Chim ca vang mừng mùa xuân sang

Nghe gió xuân lòng nhớ mong chàng

Xuân đến vui với hoa

Riêng có em sót sa

Nhìn về phương trời xa

Em thương ai lạnh lùng biên khu

Trong gió sương chờ giết quân thù

Em ngóng trông chiến công

Ghi khắp trên núi sông

*Trời Việt Nam thăm hồng...**

Khoa say sưa hát, không biết có người đang đứng nhìn nó.

— Hay lắm!

Khoa cắt hứng, ngược mắt. Nó reo mừng:

* Nhạc phẩm Xuân nhớ chiến sĩ của Ngọc Bích.

— Anh Côn !

Khoa đặt cây *banjo* xuống thêm, chạy tới nắm chặt tay Côn :

— Hôm nọ em đi chợ Mễ, ghé vào thăm anh mà anh không có nhà. Anh trốn em, hở ?

Côn xoa đầu Khoa :

— Anh sang Đổng Năm. Em tìm anh hỏi thăm tin anh Vũ, hả ?

— Không. Em muốn chơi *Banjo-alto* nên nhờ anh dạy cách «ác cọ».

— Tiếc quá nhỉ ! Anh sắp đi rồi.

— Anh đi đâu ?

— Tình nguyện lên Sơn Tây học ở trường lục quân Trần Quốc Tuấn. Anh đến chào bố mẹ em. Bố mẹ có nhà không ?

— Có.

Khoa dẫn Côn ra vườn sau tìm bố mẹ đang cắt ngừng cải. Bố Khoa đưa Côn vào nhà và bắt Khoa rót nước mời Côn uống, làm như Côn đã lớn lắm. Mà Côn đã lớn thật. Về trình trọng của bố Khoa khiến Côn buồn buồn. Một chiều nào đó, trông đã xa vô cùng, đứng trên cầu Bo với Vũ, Côn đã nghĩ tới ngày bạn bè xa nhau, xa thật lâu, và lớn lên, lớn thật mau, gặp gỡ nhau chắc sẽ ngỡ ngàng, lạnh nhạt. Ba năm rồi, từ tiêu thổ kháng chiến, Côn không gặp Vũ lần nào. Vũ đã đi chiến đấu. Côn muốn gặp Vũ, tìm lại tình bạn xưa trong chiến đấu. Chắc không đến nỗi ngỡ ngàng.

— Anh Côn uống nước đi.

Côn đau nhói ở tim. Côn chợt hiểu lớn khôn là biết đón nhận những nỗi đau sót. Bố Khoa không gọi Côn là cháu nữa. Sự thân mật vất vả về quá khứ. Côn nâng chén nước. Uống cạn nỗi buồn.

— Cháu sang chào hai bác, độ nửa tháng sau cháu lên đường.

— Anh Côn tính đi đâu ?

— Cháu theo học trường lục quân Trần Quốc Tuấn ở Sơn Tây.

— Xa quá nhỉ !

Bố Khoa trầm ngâm giây lát :

— Anh suy nghĩ kỹ chưa ?

Côn đáp :

— Cháu tình nguyện.

Bố Khoa thở dài :

— Thăng Vũ nhà này chẳng hiểu sống chết ra sao. Các anh vừa lớn, ham vui và thường làm khổ gia đình.

Côn chớp mắt :

— Lớp cháu người ta tình nguyện đi hết. Anh nào ít tuổi, khai dốt tuổi. Nhiều anh không được nhận đơn, khóc cạn nước mắt. Cháu ở nhà không biết làm gì. Chúng cháu sẽ lên Việt Bắc.

Khoa khen ngợi Côn :

— Anh hách ghê ! Vài năm nữa, em cũng sẽ ra đi.

Bố Khoa hỏi :

— Anh Côn ở lại dùng cơm với em Khoa nhé ?

Côn nói :

— Cháu sang chào hai bác, chơi với em Khoa một lát thôi, chiều nay cháu phải lên Lạng.

Côn đã ở lại chơi với Khoa hàng tiếng đồng hồ. Khoa bắt Côn dạy nó «ác cọ» một vài bản nhạc phổ thông. Khi Côn về, Khoa tiễn chân Côn đến tận cây đa đường lầy. Khoa hãnh diện thêm vì anh Côn của nó sắp trở thành người chỉ huy bộ đội. Khoa nghĩ rằng, năm nay, Vũ cũng làm bộ đội rồi. Người bộ đội quần áo nâu đầy những mụn vá giang hồ, tóc cắt ngắn nhuộm bụi đời, da sạm màu chinh chiến đường xa, thoáng nhìn đã thấy ngấp tình yêu mến. Người bộ đội là linh hồn của kháng chiến. Người bộ đội đánh đuổi giặc Pháp, chịu đựng gian khổ cho hậu phương yên vui. Bộ đội đã về Trường An. Đó là tuổi trẻ thành phố ra đi từ chinh chiến. Mắt ngời sáng. Miệng cười tươi. Tuổi trẻ đi chiến đấu mơ ước được trở về sống với Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định..., như Vũ, mơ ước được trở về sống với Thái Bình, sống với kỷ niệm và tình yêu. Tuổi trẻ thần thánh của một giai đoạn lịch sử ngấp ánh hào quang. Côn đã theo chân Vũ. Chắc Luyến, Long, Lộc cũng đã theo chân Vũ. Ra đi. Bước chân chiến đấu in đầy dấu vết lẫm mạn trên quê hương. Một ý nghĩa nào khác không cần biết. Một âm mưu nào khác không cần hay. Chỉ biết chiến đấu thấp sáng quê hương u tối đang đầy bóng giặc cướp nước. Nếu chưa thắng giặc, còn trường kỳ kháng chiến. Và Khoa sẽ lớn khôn, sẽ ra đi làm lịch sử, sẽ mơ thành người sống Ló.

Khoa tung tăng bước. Đã về tới con đường làng mình. Khoa đứng ngắm cánh đồng sau mùa gặt nắng hanh vàng. Con gió lạnh nhẹ ướp tươi tâm hồn Khoa. Tiếng gà gáy te te nhộn. Buồn não nùng. Khoa không nhận ra cái vẻ buồn đó. Tiếng gà gáy báo trưa bắt không gian trải rộng và thời gian thu cánh. Và hoàn toàn im lặng để cảm xúc dâng lên. Một mình Khoa đi giữa đường trưa. Trưa thần tiên. Trưa thanh bình trong kháng chiến. Khoa lại muốn được cùng Liên đi trên đường trưa. Trưa ngai ngái mùi đất. Trưa phảng phất hương đồng. Trưa rất ca dao. Trưa khiến xốn xang lòng người. Và Khoa đang tay ôm chặt buổi trưa thần tiên của quê hương mình. Khoa bước chậm cúi đầu nhìn dấu chân in trên mặt đường. Đưa từ một xóm nhỏ tới, tiếng hát bài ngòi :

Làng tôi không xa kinh kỳ sáng chói

Có những cánh đồng cát dài

Có lũy tre cơm tẻ tươi

Ruộng khô có những ông già rách vai

Cuốc đất bên đàn trẻ gầy

Có người bừa thay trâu cày

...

*Bao giờ anh chiếm được đồn Tây... **

* Bài hát của Phạm Duy

Bài hát làm Khoa buồn. Quê hương Khoa cũng chỉ nghèo đến thế là cùng. *Người bira thay trái cây. Và dất cây trên sỏi đá.* Quê đã nghèo mà giặc Pháp còn tràn về đốt phá, chém giết và thiêu rụi tương lai. Khoa bỗng lo cho số phận con đường trưa. Giặc về đây, những dấu giày đinh tàn bạo của chúng sẽ cày nát mặt đường, sẽ xóa hết những dấu chân kỷ niệm của Khoa và Liên và của dân làng. Buổi trưa thần tiên bị phá tan bởi tiếng súng. Buổi chiều thơ mộng bị đâm chết bởi lưỡi lê. Tiếng gió lượn qua bờ tre khóm lá như tiếng thầm tình tự sẽ chỉ còn âm vang của hồn oán, đau thương. Khoa rùng mình sợ hãi. Khoa hốt hoảng. Khoa vụt chạy.

Thằng bé biến khỏi không gian thần tiên. Nó đã chìm vào ác mộng của chiến tranh. Và nó mơ hồ thấy chia lìa, đứt đoạn.

15

Buổi sáng đầy sương mù. Mặt trời đã nhô lên cao nhưng ánh nắng còn quá yếu chưa đủ làm tan sương mù che kín làng thôn. Khoa thức dậy thật muộn. Nó ra vườn sau kiểm vài trái bông đẹt rụng muộn để đem sang cho Liên đánh chuyền. Qua hàng dậu tre thưa, Khoa ngạc nhiên thấy, trên đường lầy, lối nhỏ những người gồng gánh chạy nhanh về Đồng Đức, Tường An. Những điếm đen nổi bật trong không gian mù sương. Khoa mở căng mắt nhìn. Cảnh tượng thật đẹp. Y hệt đứng xem người giầy chạy quanh chiếc đèn kéo quân. Những người gồng gánh đã như một hàng kiến dài trên đường lầy. Vẳng tiếng quát tháo, tiếng đục dũa và tiếng khóc. Khiến Khoa càng ngạc nhiên hơn. Nó chạy vào nhà thưa chuyện với bố. Và hai bố con tất cả chạy ra đầu làng thăm hỏi sự tình. Mới tới nửa đường đã gặp ông phó Đâu, mặt mày tái ngắt, lấp bắp báo tin :

— Tây nó sang Thái Bình rồi !

Giặc Pháp đã chiếm thị xã Thái Bình. Dân ở các làng gần thị xã, bông bẽ nhau chạy giặc. Tin loan truyền rất nhanh. Khi sương mù tan thì cả làng đều biết giặc đã kéo sang tỉnh mình. Sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt mỗi người. Nhất là những người Hà Nội, Nam Định, Hải Phòng tản cư về đây. Pháp đã chiếm hết các tỉnh miền đồng bằng. Nay chiếm nốt Thái Bình. không hiểu dân chúng sẽ tản cư đi đâu. Có thể sắp tiêu thổ kháng chiến, thực hiện khẩu hiệu đồng không nhà trống. Nhà cửa đốt cháy, ruộng vườn phá nát hoa màu. Niềm vui hôm qua những chỗ cho kinh hoàng hôm nay. Đến trưa thì làng thôn đông đầy người tản cư. Thành phố tản cư về thôn quê. Bây giờ, thôn quê tản cư qua thôn quê. Một ngày căng thẳng của dân làng Tường An. Gia đình nào cũng lo gói quần áo sửa soạn chạy giặc. Bàn thờ ông bà, cánh cửa gỗ lim tháo gỡ vát xuống ao, sợ giặc tới đốt nhà. Chưa ai nghe được một tiếng súng nhỏ. Giặc còn cách những mười cây số. Biết đâu bộ đội ta chẳng đã đào sẵn mìn chôn chúng. *Thái Bình là mồ chôn thực dân Pháp mà.* (Còn nữa)

ĐÔI MẮT CHIỀU XA DIỆU THÙY

Những ngày mùa đông ở đây chậm, thật chậm và buồn. Buổi sáng vẫn còn những cơn mưa dầm kéo dài lê thê. Vẫn khung cảnh cũ. Vẫn mùa này năm ngoái, trời lúc đó không còn mưa. Và những buổi chiều. Buổi chiều nào đó. Khi chuông tan học kéo dài. Nhỏ Tâm lên xe về rồi. Chỉ còn một mình. Vẫn con đường quen thuộc đưa tôi đến bến xe. Tôi đi âm thầm, lạc lõng cúi đầu thật nhẹ. Nhìn thấy anh lần đầu, chợt dung tôi bối rối lạ thường. Tôi cố gắng trở về với tâm trạng lạnh lung thường ngày. Nhỏ Tâm đã từng nói với tôi Thùy có lẽ không ưa những người khác phái. Và bây giờ tôi không chế ngự tình cảm tôi nữa rồi. Hình ảnh anh đến bất chợt quá. Màu mắt ấm cương nghị. Người dong dỏng cao... Tôi cảm động đến lặng người khi tôi quay đi thật nhanh tôi thấy anh ngơ ngẩn nhìn tôi, đôi mắt thật buồn, tôi bắt gặp ánh mắt anh, tia mắt ấm áp tràn đầy triu mến thiết tha những buổi học sớm, những lúc tan trường muộn. Anh chờ đợi chờ đợi thật kiên nhẫn. Ở tôi

có điều gì làm anh cảm xúc. Anh hiện ngang trong màu áo thư sinh, lúc nào anh cũng mặc áo sơ mi trắng giản dị.

Tôi mong mỗi anh đừng biết sự hiện diện của tôi, sự có mặt thường xuyên của người con gái không duyên dáng, không xinh xắn, ngày hai buổi trên con đường về. Anh hãy im lặng để cho tôi được trở lại bình tĩnh thường ngày. Sự có mặt của anh đã làm tâm hồn tôi xáo trộn. Như buổi chiều mùa đông. Cơn gió nào đến và sự êm ả không còn. Anh hãy đi im lặng và anh đừng nhìn tôi lâu. Khi bắt gặp dáng tôi cúi đầu thật nhẹ. Màu áo trắng khiêm nhường mờ nhạt giữa những tà áo vàng, xanh, đỏ. Tôi muốn thế, đừng ai để ý đến tôi, con chim bé nhỏ lạc loài giữa phố phường đông đúc, đừng để tôi khắc khoải. Và sầu khổ. Anh đừng nói gì anh nhé. Những lần anh đi ngân nga, lặng lẽ nhìn tôi thật lâu, đã nói lên những gì sâu kín trong tâm hồn anh. Có phải anh đang bày tỏ tâm trạng với tôi, có phải tôi đang đi vào cõi lòng anh? Đừng, anh đừng nhìn tôi nữa nhé anh, hãy nhìn tôi như bao nhiêu người khác nhìn tôi. Cô bé cô đơn lạc loài, xa lạ. Thà như thế còn hơn vì tôi biết khi anh bắt gặp ánh mắt tôi nồng nàn tình cảm, khi ấy tôi sẽ xa anh vào buổi chiều nào đó anh đã biết tên tôi khi nghe nhỏ bạn gọi bên kia đường tôi đã dừng lại và mỉm cười. Nhưng kia đôi mắt anh đang buồn hững hờ sáng lên mừng rỡ, tôi luống cuống quay về. Vẫn dáng cúi đầu thật tội rồi một buổi chiều cuối mùa đông khi mưa dầm đã chấm dứt hẳn và cơn nắng chói chang trở về anh đã chờ đón tôi ở cổng trường để làm quen. Vì thế nên tôi mất anh. Với tôi hình ảnh anh như một thiên thần uy nghi, tôi không đủ quyền lực ra tay nắm giữ. Vì tôi sợ phải nhận thực một sự tầm thường nơi anh, có màu nào không tàn, có tình nào không phai. Nhưng tình yêu anh tôi muốn tồn tại mãi mãi, anh biết chăng? Anh biết không!

Bây giờ một ngày mùa đông cũ con đường quen thuộc có dáng anh đi tóc bông vương trán, đôi mắt thật ấm. Màu áo anh bao giờ. Hình ảnh anh vẫn ám ảnh tôi mãi không thôi. Anh đã ra sao rồi câu hỏi tôi thiết tha mong được trả lời. Tôi không ngờ tình cảm tôi dành cho anh. Một người xa lạ. Mà vững bền như vậy. Con đường ngày xưa tôi lại bắt đầu trở lại đi trong ngày mùa đông sống trong mùa mưa dầm ở phố Phan, tiếng giầy xạo xạc đầu rồi nhưng kia, đôi mắt, đôi mắt thật ấm, thật tha thiết bây giờ ở đâu tôi lại tha thiết mong gặp anh nhưng con đường tôi đi gặp toàn những người xa lạ. Anh đâu rồi? Sao không đi bước sau lưng tôi ngập ngừng như những ngày tháng cũ tôi bước đi, bước đi những bước rời rạc. Không hồn. Những kỷ niệm chừng như tỉnh ngủ xoa xoa cho một thoáng tôi cảm thấy lòng đau xót. Tôi đang trở về vùng quá khứ êm đềm của anh, của tôi. Tôi để tâm hồn lắng dịu nhớ thương trọn vẹn hình ảnh đôi mắt của buổi chiều, những buổi, chiều ngút ngàn xa. Tôi mất vĩnh viễn anh rồi, tôi đi trong nỗi buồn nặng tôi đi thật chậm. Con đường cũ vẫn sinh hoạt tự nhiên, vẫn nhiều màu áo, vẫn tiếng động cơ xe nổ ròn rã. Những buổi chiều nào đó đã bay xa bước chân tôi vang về đâu huu...

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Anne đi về phía giường, nhưng nàng loạng choạng và Hoàng Giang quay lại vừa vặn đỡ nàng. Anne chợt nhớ ra sự có mặt của chàng thanh niên này. Sự có mặt của chàng trong phòng nàng ngủ nếu là lúc khác là một sự kiện quan trọng như một vấn đề quốc gia đại sự nhưng đêm nay, như đã nói, mọi trường hợp lạ lùng đối với Anne tuy vẫn còn nguyên lạ lùng nhưng đều được nàng chấp nhận. Tuy vậy nàng cũng còn đủ minh mẫn để hiểu rằng đây không phải là phòng ngủ của nàng, đây là phòng ngủ của chàng thanh niên này và nàng chỉ là người tới ngủ nhờ. Nàng cố gắng trình trọng đề nói :

— Tôi thành thật xin lỗi vì tình trạng không mấy ngoạn mục của tôi. Tôi thực tình không hiểu tại sao tôi chóng mặt quá. Tôi có thể nằm tạm trên chiếc giường này không? Nếu tôi nằm đây có điều gì phiền ông không?

Hoàng Giang nghĩ thầm : « Cô này kiểu cách thật. Định trêu mình chăng? » Chàng diu nàng tới bên giường :

— Đây là giường của tôi nhưng tôi nhường cô nằm đêm nay — chàng nói. Và chàng cũng bắt chước giọng kiều cách văn hoa của nàng. Cái giường có thể không được rộng và êm bằng giường dành cho các vị quốc khách trong Dinh Quốc Khách nhưng tôi nghĩ rằng đêm nay cô có thể nằm tạm.

Vấn đề giường ngủ đã được giải quyết. Giờ đây Anne phải nghĩ đến y phục ngủ. Nàng nghĩ đến những bộ áo ngủ dài lưng thụng của nàng. Hình như trước đây ít phút nàng đã từng bận một bộ áo ngủ ấy thì phải, nàng

từng không ưa những bộ áo ngủ ấy nhưng bây giờ nàng tìm đâu ra được một bộ như thế.

— Đêm nay cô bận tạm bộ này.

Chàng thanh niên đưa ra trước mặt nàng một bộ pijama sọc.

Đôi mắt đang mờ hồ của Anne chợt sáng lên, nàng đưa tay ra cầm vội lấy bộ pijama. Từ lâu rồi, từ nhiều năm nay nàng vẫn muốn bận thử bộ quần áo ngủ mà người ta gọi bằng cái tên hay hay là pijama, nhưng thế thống hoàng gia không cho phép nàng được toại nguyện. Công chúa khi ngủ phải bận bộ áo ngủ cổ truyền, quý phái, bằng lụa dài rộng che kín cả cổ và hai cánh tay, công chúa không thể bận pijama như con gái nhà dân giả. Nàng trải bộ quần áo sọc lên giường và cúi nhìn như đó là vật kỳ lạ nhất đời.

Hoàng Giang đứng nhìn nàng ngây người thiếu nữ kỳ lạ trong lúc nàng mãi nhìn ngắm bộ pijama rất thương chàng cho nàng mượn. Nhưng chàng không còn thấy lạ lùng nữa, chàng đã quen với thái độ lạ lùng với tất cả của người thiếu nữ này. Chàng định đi vào phòng tắm để nàng thay quần áo nhưng chàng vừa mới bước đi đã nghe tiếng nàng gọi :

— Ông... ông làm ơn giúp tôi...

Chàng quay lại nhìn nàng :

— Cái gì nữa ?

— Ông giúp tôi thay bộ này, bận bộ này...

Đôi lông mày của chàng phóng viên nhíu lại : « Cô này định giở trò gì đây ? Khiêu khích mình chẳng ? » Hoàng Giang đứng ngây nhìn người thiếu nữ, chàng thấy những ngón tay vụng dại của nàng đặt trên những nút áo. Thái độ lúng túng, ngượng nghịu ấy của nàng làm chàng nghi : « Cô à không tự mình thay y phục được thật hay sao ? Thay y phục mà cũng có người hầu ư ? » Chàng nghĩ đến đứa em gái út của chàng, mới 6 tuổi mà em gái chàng đã tự tay làm được gần như tất cả mọi việc, trong số này tất nhiên là có việc thay và bận y phục, giày vớ.

Nhưng chỉ vài giây suy nghĩ, Hoàng Giang thấy chàng không thể nào giúp nàng thay y phục như lời nàng yêu cầu. Không nhìn nàng, chàng nói :

— Tôi xuống dưới nhà xin chai nước lọc. Mười phút nữa tôi trở lên. Trong thời gian ấy cô thay đồ đi. Cô nhớ nghe, cô ngủ ở giường đó. Bây giờ đêm khuya rồi, cô ngủ đi, sáng mai chúng mình sẽ tiếp tục nói chuyện.

Anne đưa bàn tay lên khi Hoàng Giang mở cửa :

— Tôi cho phép ông được vắng mặt.

Hoàng Giang cười thành tiếng trước dáng điệu kiêu kỳ của Anne. Trong khi đi xuống thang lầu, chàng nghĩ nhiều đến nàng : « Cô này thật lạ kỳ. Ngôn ngữ thì văn hoa, cử chỉ thì hách dịch... ». Điều mà tâm trí chàng ghi nhận là điều mặc dù có những hành vi lạ lùng ấy, người thiếu nữ thật duyên dáng và dễ thương. Chàng phóng viên thầm cảm thấy hài lòng vì cuộc gặp gỡ bất ngờ đêm nay. Thêm một lần nữa chàng quyết định sáng mai, trước khi

chia tay với nàng, chàng sẽ tìm cho ra nàng là ai, thuộc thành phần nào trong xã hội và tại sao nàng lại nằm ngủ ngoài công viên đêm khuya ?

Hoàng Giang không vắng mặt lâu. Chàng thăm sợ rằng trong lúc chàng vắng mặt có thể người thiếu nữ kỳ lạ biến đi, như một nàng tiên hiện lên trong khoảnh khắc rồi biến đi không để lại dấu vết. Nếu khi tay cầm chai nước lọc mới xin được của bà gác đàn đi trở vào căn phòng nhỏ thấy không còn người thiếu nữ ở đó nữa, chàng có thể buồn năm phút nhưng ngạc nhiên thì không ngạc nhiên quá lắm.

Nhưng không, nàng vẫn còn trong phòng. Nàng chỉ là một cô gái hơi lạ lùng nhưng cũng bằng xương bằng thịt như tất cả trăm ngàn cô gái khác. Và khi chàng trở lại, nàng đã ngủ. Không những chỉ ngủ không mà thôi, nàng còn ngủ say, ngủ ngon nữa là khác. Nàng nằm thẳng trên chiếc giường duy nhất trong căn phòng nhỏ hai tay để xuôi bên mình và gò ngực nàng phập phồng lên xuống theo nhịp thở đều. Trong bộ pijama đàn ông quá rộng, quá dài, trông nàng nhỏ bé hẳn lại.

Hoàng Giang nhìn quanh phòng tìm chỗ ngủ cho mình. Bên cửa sổ còn chiếc ghế đi van nệm bông nhưng chiếc ghế quá chật so với tầm vóc thân thể chàng. Hoàng Giang chỉ có thể nằm đó đọc báo, đọc truyện chứ không thể nằm đó ngủ. Muốn chợp mắt được cho ngày mai khỏi lờ đờ, chàng chỉ còn cách lấy mấy cái nệm ghế đặt xuống sàn để nằm.

Không muốn làm kinh động giấc ngủ của người thiếu nữ mà đến giờ phút này chàng vẫn chưa biết tên, Hoàng Giang cẩn thận đẩy nhẹ mấy cái ghế vào một góc. Tuy vậy tiếng động vẫn có và người thiếu nữ vẫn ghi nhận được sự chuyển động quanh nàng. Hoàng Giang dừng tay khi nghe tiếng nàng nói

— Tôi rất hân hạnh được tiếp kiến quý vị.

Chi vậy ? Chàng quay lại nhìn nàng. Nàng vẫn ngủ nhưng làn môi hồng mịn của nàng mấp máy. Và như nói để trêu chọc chàng, làn môi nàng tiếp :

— Tôi thành thật hy vọng sự giao hảo giữa hai quốc gia sẽ thêm tốt đẹp và bền chặt.

Đúng cô này là đào hát rồi. Quái thật, mình biết mặt hết các cô đào hát nổi tiếng ở đây, tại sao mình chưa bao giờ gặp cô này lần nào ? Chàng phóng viên thắc mắc như vậy trong lúc chàng với tay tắt đèn và nằm xuống nệm. Hay cô ta là một nữ kịch sĩ mới từ ngoại quốc đến ? Có thể lắm. Sáng mai mình sẽ biết rõ. Ý nghĩ của Hoàng Giang miên man trở lại với những sự kiện xảy ra trong ngày. Mở đầu cho đêm nay là việc chàng đánh bài với các bạn đồng nghiệp và thua, chàng có uống vài ly rượu mạnh nhưng không say. Rồi chàng đi bộ dưới ánh trăng trong thành phố vắng vẻ về nhà. Đường về hơi xa, chàng không đi taxi không phải vì chàng hết nhẵn tiền mà là vì chàng vẫn thích đi bộ, nhất là ban đêm và đêm có trăng sáng. Thành phố cổ kính này ban đêm trăng tăng thêm tuyệt diệu và thơ mộng. Chàng đã sống giữa thành phố thơ mộng này từ hai năm. Hai năm rồi chàng làm phóng viên cho cơ quan Liên Châu Thông Tấn Xã, viết tắt là LTX. Về

mặt nghề nghiệp, Hoàng Giang chưa tiến triển được như ý muốn. Kể từ ngày tới đây chàng chưa may mắn thực hiện được một phóng sự lớn nào làm cho tên tuổi một phóng viên xuất sắc hàng đầu, một phóng viên hạng nhất được đồng nghiệp mến và các ông giám đốc nể trọng. Nhưng càng ngày chàng càng thấy yêu mến thành phố này và đời sống hiền hòa êm đềm ở đây. Chàng như người si tình thành phố. Nhiều quan niệm về đời sống, về giá trị con người của chàng đã thay đổi nhiều kể từ ngày chàng tới đây. Có nhiều sự thay đổi chàng biết và cũng có nhiều cái chàng thay đổi mà chàng không biết. Vì chúng tới trong tiềm thức chàng cũng êm ả như cuộc sống ở đây vậy. Đa số dân chúng của thành phố này không thích tranh đấu vất vả dù sự tranh đấu ấy có đem lại những lợi thế về tiền bạc, dân chúng ở đây thích sống nhiều hơn. Sống và vui chơi nhàn nhã. Ở đây người nào sống nhàn nhất được coi là người sung sướng nhất. Thành phố cổ kính này trước mắt Hoàng Giang vừa già nua vừa trẻ măng. Ở đây người ta sống và yêu thương dễ dàng, hồn nhiên hơn bất cứ ở đâu.

Chàng yêu những con phố chật hẹp của La Mã, những con phố hẹp đến nỗi xe hơi không thể lọt vào được, những con đường nhỏ được viền bằng hai dãy nhà mặt trời chỉ có thể nhìn vào được mặt đường thoáng chốc buổi trưa. Chàng yêu những công viên đầy bóng cây xanh và sương phủ những sớm mai, và trăng soi rất lâu những đêm vắng. Chàng yêu mến những lớp thanh niên nam nữ tóc dài, áo màu như khoác lên những cả một vườn hoa, nắm tay nhau đi trong phố. Dần dần chàng thanh niên yêu nghề làm báo tới đây với hoài bão chất nặng trong tâm hồn — hoài bão nặng gấp bội hành trang — dần dần thấy rằng ở đời, việc cần thiết nhất, việc quan trọng nhất và cũng quý báu nhất, là việc sống êm đềm chứ không phải là việc làm sao cho thành công, chiếm được địa vị cao hơn người và thu được nhiều tiền bạc hơn người. Hoàng Giang không nhận thấy nhưng sự thực là chỉ chưa đầy hai năm, chàng đã trở thành một thanh niên đặc biệt La Mã hơn cả nhiều người sinh trưởng ở La Mã.

Bây giờ là ba giờ sáng và ánh trăng xanh chiếu vào cửa sổ, soi sáng chỗ Hoàng Giang nằm. Chàng nghe tiếng thở đều của người thiếu nữ và tiếng thở ấy êm đềm ru chàng vào giấc ngủ.

chương bảy

Mặt trời lên cao từ lâu, ánh nắng vàng đã thay thế ánh trăng xanh chiếu vào gần chỗ Hoàng Giang nằm. Trong căn phòng nhỏ Hoàng Giang và Anne vẫn còn ngủ say.

Tiếng chuông nhà thờ Trinita Del Monti reo vang rộn rã. Trên phố vui có tiếng học trò gọi nhau. Đám học trò giờ này không đến trường mà là từ trường về nhà. Tiếng trẻ con gọi nhau chen lẫn tiếng chuông làm cho hai

người ngủ mơ hồ trở lại với cuộc sống. Anne xoay mình nằm quay mặt vào tường, nằng vớ cái gối úp lên mặt và tiếp tục ngủ. Hoàng Giang mở một mắt và ghi nhận ánh nắng tỏ sáng mấy viên gạch hoa ngay cạnh mặt chàng. Trong giây phút vừa tỉnh giấc chàng quên chuyện người thiếu nữ lạ kỳ nhưng một chuyện khác làm chàng ngồi bật dậy.

— Nguy rồi... Minh ngủ muộn quá...

Hoàng Giang đưa tay lên nhìn đồng hồ. Đồi kim gần chạm vào nhau ở con số 12 làm chàng thốt lên thành tiếng:

— 12 giờ trưa. Minh lỡ mất cuộc hội báo của công chúa Anne rồi.

Công việc thường lệ quan trọng nhất của những người phóng viên báo chí là việc tới dự những cuộc hội báo. Dù bất cứ vì lý do gì người phóng viên yêu nghề, có lương tâm, xứng đáng là phóng viên, cũng không thể lỡ những cuộc hội báo. Quên mà lỡ là điều hổ thẹn nhất của các phóng viên, ngủ quên mà lỡ cuộc hội báo cũng đáng hổ thẹn như quên vậy. Chàng phóng viên ngồi trên mấy tấm nệm ghế xô lệch và lắc đầu tự sỉ vả mình. Cuộc họp báo chí của nàng công chúa Anne được báo trước từ mấy ngày nay. Liên Châu Thông Tấn Xã cử đặc phái viên Hoàng Giang tới dự cuộc họp báo. Cuộc họp báo định vào 10 giờ sáng nay và bây giờ là 12 giờ trưa, chàng đặc phái viên mới ngủ dậy. Hổng quá. Hoàng Giang tưởng tượng ra khuôn mặt hăm tãi đầy ác cảm và nặng chình chịch của người quản đốc Văn Phòng Liên Châu Thông Tấn Xã La Mã, ông Văn Kỳ bút hiệu Thiếu Kỳ và xước hiệu do những phóng viên dưới quyền đặt cho là Thiếu Kỳ Cọ. Ông này từng nhiều lần biểu lộ sự bất mãn với thành tích công tác của Hoàng Giang. Lần này chắc chắn đương sự sẽ không để cho Hoàng Giang yên thân. Chàng cũng không thể nại ra được lý do gì khả dĩ có thể chạy được lỗi. Chàng thần thờ ngáp và biết trước ngày hôm nay là một ngày đen tối với chàng.

Hoàng Giang nhìn lên giường và trước khi kịp nghĩ đến sự kiện tại sao mình lại không nằm ngủ trên giường, mắt chàng nhìn thấy bàn chân nhỏ xíu có gót chân trắng hồng của người thiếu nữ thò ra từ tấm mền mỏng. Và chàng nhớ ra... Lý do làm chàng ngủ muộn để lỡ mất cuộc hội báo đây rồi. Vì người thiếu nữ này. Đêm qua chàng đi bộ về nhà qua công viên và gặp nàng nằm ngủ trên ghế đá, chàng thương hại nàng nên đưa nàng về nhà, lục đục mãi đến ba giờ sáng chàng mới chợp mắt. Đúng là vì nàng. Nhưng lý do này chẳng ích lợi gì cho chàng, chàng không thể kể nó với Quản Đốc Thiếu Kỳ Cọ. Con người thực tế đôi khi trở thành tàn nhẫn, thô tục và Văn Kỳ không chấp nhận lý do ấy. Y còn có thể nghĩ ra cả trăm chuyện bậy bạ nếu chàng kể với y chuyện này.

Chàng phóng viên lại nhìn đồng hồ tay. Bây giờ đúng 12 giờ, Văn Kỳ đang chờ chàng về nộp bài tường thuật cuộc hội báo ở văn phòng LTX. Hoàng Giang vội vã chạy vào phòng rửa mặt. Chàng rửa mặt, đánh răng và cạo râu trong thời gian kỷ lục. 15 phút sau chàng đã ăn bận đàng hoàng nhanh nhẹn chạy ra khỏi nhà.

(Còn nữa)

VIẾT NGẮN

buổi trưa màu tím

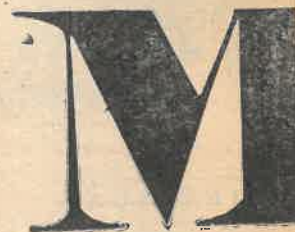
BUỔI TRƯA, DÙ CÓ MƯA CHO CẢNH VẬT BÉN ngoài viền cửa này rũ rượi buồn tênh hay nắng quái thênh thang cho nồng môi cay mắt. Cầm hồn vẫn nhũn mềm ở cảm giác xôn xao nhớ nhưng pha lẫn và em trở về nguyên vẹn em của ướt át bé bỏng. Những cảm xúc len lén không thể kết tụ khiến em đã mắt ướt mi nhưng đã như giọt nước mắt long lanh từ đôi mắt nhớ. Buổi trưa với em mới ý nghĩa vô cùng. Trong im vắng mênh mông tiếng một loài chim hót nhỏ nhỏ. Vận động mà chiếc phi cơ nào đó bay ngang loãng tan rồi mất hút chỉ còn em ngồi, chỉ còn lạ lẫm quên mất buổi sáng nhún nhẩy như chim ở lớp học có tiếng cười bung vỡ hả hê. Con chim khuyen buổi sáng đã rũ cánh đã sợ im ở một góc và thời gian bây giờ như quay chiều trở lại, một giờ một phút tích tắc trôi qua nhưng cứ hoài là tháng ngày cũ xưa trong thênh thang tri nhớ. Mưa, nắng. Tất cả đều là kỷ niệm. Kỷ niệm mật ngọt êm đềm từ khung cửa này đến khung cửa bên kia. Tàng trùng cá lặn im trong nắng lao xao trong mưa. Từ khoảng sân bên nở ngập vàng lá chết héo khô. Ngập trắng hoa trùng cá li ti sau một đêm dài gió nổi. Màu sơn cửa xám nhạt đã buồn nhưng bây giờ mới thật buồn thêm. Nỗi buồn chùng xuống tâm sâu bởi vắng lặng im thinh vì đâu còn đáng ai ngồi cắn bút trên từng trang vở học mà em bên này thả mắt bàng quơ chỉ còn mù mịt hư không. Bãi sân đất đã ẩm, đã ướt hơi mưa. Những chiếc lá cũng đã cong queo dạt trôi theo «giòng sông nhỏ nhoi» bắc ngang con ngõ. Buổi trưa thì nhạt lại màu trời như những trưa nào đó đã qua nhưng cánh cửa xám nở...? Người ạ, trái tim thôi thúc khôn tỏ muốn bùng lên một tia lửa ấm đủ để soi ngõ tìm về đề còn lại mà xa vắng quá thôi. Nghìn trùng rồi phải không? Hôm nay không giống hôm qua, hôm kia, hôm nào lắc lư và qua thật rồi những trưa xưa nên thôi không sao mở toang hay mở hé với bức màn đỏ thắm màu cặn rượi lung lay theo gió. Không sao thấy người khoanh tay thả tầm mắt đắm chiều theo từng sợi nắng sợi mưa. Không sao còn có một môi cười thánh thiện điệu sáo đong đưa với tình khúc mộng mơ Từ Công Phụng. Chỉ là những bóng mờ. Nơi nào người có hay khung sân đất ướt thật buồn vì chẳng còn hẳn dấu bánh xe lăn dấu giày học trò đi về sau mỗi lần mưa đổ, ôi người xa lắm rồi biết không (?)

Cánh cửa, tàng cây, trời mưa trời nắng và mảnh sân đỏ thắm thiết vô chừng trong em ở tiềm thức gọi về. Em vẫn mong hoài tìm lại dấu xưa. Muốn gọi lên một lần tên anh yêu dấu. Nguyễn, Nguyễn... em còn chẳng một ngày mất ấm hay âm thầm những trưa chập chùng trong màu tím mông mênh.

ĐẶNG MAI LAN

EM THƯƠNG MÀU MỰC TÍM GHÈ LẮM. CHAO OI, THẤY dễ thương ghê là, nhất là lúc viết thư. Màu tím đậm, lóng lánh dưới ngòi bút lá tre mong manh, khép nép thấy thương chi lạ. Nhỏ Quyên đã ồ lên một tiếng ngạc nhiên khi thấy lọ mực tím xinh xinh và cây bút lá tre bé nhỏ trên bàn học em. «Mực tím của mi hả Hương». Em cười «Ừ, tao mới pha tối hôm qua đó đẹp không? Nhỏ không trả lời câu hỏi của em mà lại cười mím. «Lại có cả bút mực nữa. Ồ là la! Con bé này bữa ni điệu ghê quá!» Chao ơi, cái giọng con bé mới kể cả làm sao chứ. Em tức mình giăng lọ mực lại, để cái cộp xuống bàn và hét: «Kệ người ta, xời ơi cứ như bà cụ non!» Hấn dụi giọng «Thôi ta dờn chơi mà, ờ, bộ đi học mi xách bình mực đi hả?» Em trợn mắt. «Xùy, ngốc thế, ta lớn rồi! Ai lại xách toong teng lọ mực kỳ rứa. Ta để viết thư chứ bộ». Quyên tròn mắt nhìn em rồi cười hích hích «A! viết thư cho ai mà thơ rứa hí?!» Em tức quá, gân cổ thanh minh thanh nga xong bèn giận hấn. Thế là con bé bỏ về, để em một mình ngo ngẩn với lọ mực tím trên tay

Buổi tối, em kể cho mẹ nghe chuyện giận nhau của em với Quyên. Kỳ thật, mẹ cũng về phe nhỏ Quyên, mẹ bảo em không được viết mực tím, bần tay lắm. Đây này, chưa chi mà tay đã đầy đầy mực tím. Em bảo mẹ đó là khi Quyên mở nắp lọ mực ra «hít hít» và em giăng lại nên mới dây vào tay như thế. Mẹ bảo: Mực tím đẹp thật mà viết bần lắm. Em nói em sẽ không làm đổ, em sẽ cẩn thận. Mẹ cười: «Ừ, mà viết cái gì thế?» Con viết thư mẹ ạ. Mẹ nhìn em, ánh mắt giấu cợt. «A! viết thư cho ai mà phải viết mực tím cơ nhỉ. Chắc con mẹ lại làm thơ chứ gì. Hình như mẹ nghe nói làm thơ bằng mực tím thì thơ

VIẾT NGẮN

mực tím giận hờn

VIẾT NGẮN

con đường yêu dấu

để thương lắm phải không?» Em nhớ bài thơ em làm mẹ đọc được hôm nào. Trời ơi, bài thơ con các. Em đỡ bưng mặt, em giận mẹ quá (sao màu mực tím thật dễ thương mà lại dễ làm người ta giận nhau thế?) Em nhìn vết mực trên những ngón tay. Và ngân ngơ!...

THÙY NHI

BÂY GIỜ LÀ MÙA THU, EM NHỬ THẦM NHƯ THẾ VỚI con đường ngầy sầu những lá trước cổng trường. Em yêu con đường với cái man man buồn tênh của thời tiết đang giao mùa, của khí trời vàng nhạt, của những giọt mưa bụi hắt nhẹ trên vai. Ôi con đường hiu hắt lá xanh. Những chiếc lá xanh ngả màu nom như cái dáng nghiêng nghiêng tinh nghịch của em khi trêu bạn mến. Con đường yêu dấu trong buổi sáng nắng hanh vàng trên tóc, trên đôi mắt em hay chớp khẽ với những cái nheo mắt, dài có đuôi. Em muốn nói nhỏ với buổi sáng vào ngày, với đám rêu muện phiến trên bờ tường kia rằng những hạt mầm nhớ nhung đang vươn cao trong trái tim nhỏ bé của em. Tình cảm là những gì không nói nổi. Nên nỗi buồn đã trở về theo những nhịp chân mưa. Em đã cay từ hai con mắt lạnh thu không. Tình hồng một mai rồi sẽ hắt hiu, sẽ héo tàn như tiếng vọng ngâm sau cùng tan loãng trong trí nhớ. Có phải thế không những giọt nước mắt nhớ nhung mềm tỏa trong em. Có phải thế không hờ tình người yêu dấu? Con đường mùa thu nhắm mắt ngủ thật ngoan. Như bây giờ, em đang cố khép nghiền mắt nhử thăm với mình *hãy xa để nhớ, hãy mong manh để vững bền và hãy mơ ước bằng cách giết chết ước mơ* Anh ạ. Nhưng bao giờ thì con bé vẫn còn những hạt nước mắt rơi mau vữa tan trên giòng sông buồn của những ngày mưa tháng hạ. Trời đã mù cao những cơn mưa. Em đã mù xa những đường tóc rối. Hỡi con đường cũ. Hỡi bụi chiều xưa, đã có nghe chẳng những âm giai thần thánh của tình ca mùa thu vụn vỡ ngày nào và hỡi anh anh yêu dấu, những giọt hồng tình yêu đã rơi từ mắt em — buổi sáng hôm nay, buổi sáng vào ngày với những giọt mưa nhỏ thánh thót ngoài trời...

Em đã nghe bình yên từ con đường có thật nhiều lá cây xanh như lời anh chúc tụng...

ÁI TRIỀU

BÂY GIỜ LÀ MÙA ĐÔNG, MÙA ĐÔNG ĐẾN VỚI NHỮNG cơn mưa dai dẳng kéo dài với cái lạnh se sắt buốt người của xứ Huế. Buổi sáng em dậy muộn hơn bao giờ cũng vậy, buổi sáng mưa nhẹ như tiếng thì thầm xa xôi từ ngàn xưa đến. Em nằm im áp tay vào má để nghe hồn mình chùng xuống và buồn mênh mông. Giây phút này em không muốn nghĩ ngợi gì hết nhưng sao tình cảm hoài hoài vẫn loáng thoáng quanh em. Mưa ngoài trời vẫn lura thưa qua lá, em nghe như tiếng lá xào xác ở cửa sổ cạnh em, lại nghĩ ngợi nhiều rồi người ơi. Những lúc đang cố gắng bù đầu cho bài vở ngày mai bỗng dừng một cơn mơ nào chợt đến dịu dàng ru ái đánh thức em, dẫn dắt hồn em đến một khoảng trống mênh mênh. Nếu cứ mãi hoài như thế chắc chắn buổi học năm đó sẽ rời xa trí nhớ ngút ngàn. Để bớt mang mặc cảm hối hận em cố đem mình vào khuôn khổ, bỏ một thì giờ nhất định nào đó nhớ chuyện đầu đầu và rồi ngơ ngẩn không biết mình nghĩ gì? Cuối cùng lại học. Học cho quên bớt mọi ám ảnh chung quanh. Trời mưa thường gọi những liên tưởng đáng buồn em không muốn mỗi lần vậy phải cười gượng ép gian giới những người thân, nhưng ở đây, xứ Huế mùa đông kéo dài, và em vẫn áp tay vào má nằm im nghe mưa thì thầm qua lá mỗi sáng, rồi chợt có một lúc nào em vùi mặt vào tóc để nghe mưa rơi ngoài tầm mơ ước

ĐAN DI

VIẾT NGẮN

gợi buồn

những bóng hồng đỏ

● Ai không biết thế nào là tình yêu thì cũng không thể hiểu thế nào là đau khổ.

THOMAS

● Trong tình yêu, người ta biết nhau vì người ta yêu nhau. Trong tình bạn, người ta yêu nhau vì người ta biết nhau.

RANOL

● Tình yêu không phải là một tình cảm đơn giản, nó chính là chân lý, là nguồn vui và là căn nguyên của mọi sinh vật

R. TAGORE

● Một thanh niên có thể giỏi 4 thứ tiếng, giỏi thể thao âm nhạc, buôn bán tài, nhưng với tình yêu thì chỉ là một chú bé con còn hôi sữa

AUGUSTO

NGUYỄN TUẤN ANH

TRÀ HOÀNG (Thánh Mẫu).

Ngồi trong lớp nhìn lên bảng, thấy đôi mắt nhứt nhối hình ảnh mờ không rõ, chảy nước mắt thì chắc hẳn đó là triệu chứng của mục tạt cận thị, không thể coi chừng được. Cháu nên đến thăm ngay, y sĩ chuyên về nhãn khoa.

NHUNG (Quảng Ngãi)

Ban ngày làm việc nặng hay có lo buồn thường đêm ngủ hay bị bóng đè như cháu tả. Uống một chút thuốc an thần như Méprobamate và thuốc bổ dưỡng như Glutabios ít lâu sau sẽ bớt. Đừng lo lắng thái quá.

L.N.T (Gia Long) — DIỆP THU (Phú Bổn)

Bệnh lang ben của cháu tiếng Pháp gọi là Vitiligo. Hãy thoa Essence De Bergamote hòa trong cồn 90 độ hay nước hoa Eau De Cologne lên các miếng da loang lổ rồi phơi nắng. Cũng có thể dùng dung dịch Eosine 2.1'.

Uống mỗi ngày 4 viên Ammoidine, sinh tố H (Paraminan). Sau ít lâu sẽ có kết quả tốt.

N. HẢI (Phú Lâm)

1— Các loại thuốc bổ óc chỉ cho chúng ta, kết quả rất khiêm nhường thôi cháu ạ ! Học gạo không thôi chưa đủ, mà cần học cho có phương pháp mới nhớ lâu : thí dụ như phải tìm hiểu kỹ càng các đoạn khó và tối nghĩa sau đó làm 1 dàn bài tổng quát. Cứ cố gắng nhớ các điều đại cương rồi nhờ suy luận sẽ ra các chi tiết khác.

Tuy nhiên cháu có thể tìm mua Gammalon, Tigrinan và nên chú trọng tới vấn đề dinh dưỡng. (Hột gà, thịt cá).

2— Con gái 1m56, mà nặng có 36 kg sao cháu lại thắc mắc là mập quá được nhỉ?... Quá gầy còm mới đúng sự thật ! Cháu còn cao được nữa, đừng lo.

3— Muốn cho ngực nở, cháu hãy nâng tập thể thao, bơi lội, leo dây là tốt nhất.

4— Rửa mặt bằng xà phòng Acnomel sẽ bớt.

5— Bệnh buồn ngủ của cháu mỗi khi vớ sách học đồng nghĩa với bệnh lười. Bệnh này duy chỉ có thuốc « ý chí » là chữa được mà thôi.

6— Khi ngủ cố gắng tập đừng nằm nghiêng, nước rãi sẽ không chảy ra gối.

7— Muốn chân khỏi bị khảm và cù thì phải giữ vệ sinh, đừng để bị ghẻ tàu mới được.

BẢO VÂN (Huế)

Bệnh ngứa ở nơi háng của cháu có thể là hắc lao (Dartre). Mua 1 ống Pommade Antidartreuse để thoa, uống thêm Grisefuline và Delta Cortril.

TRẦN VĂN QUÍ

1— Ở tuổi cháu mà có nhiều tóc

bạc, các cụ ta thường bảo là « già trước tuổi » đấy !

Tạm dùng sinh tố H còn gọi là Biotine Acide Para-Amino Benzoïque hay P.A.B. Trên thương trường hãy tìm mua Paramiman để chích thịt hay mạch máu.

2— 17 tuổi cao và nặng như vậy là vừa cháu ạ. Nên đá bóng, leo dây và bơi lội.

MIÈN VI (Vũng Tàu)

Bệnh nhức đầu của cháu tả chắc hẳn do bệnh viêm xoang mũi (Sinu site) gây ra. Phải chữa cho cẩn thận nhờ một vị y sĩ chuyên khoa tai, mũi, họng.

Tay, chân, lưng hay đau là chứng dây thần kinh viêm (Polynévrite). Có thể dùng Saridon, Bétalgine và Néoti cinil Calcium. Chúc cháu mau lành.

MƠ NGỌC THỤY LIÊN (Saigon)

Bệnh suyễn (Asthme) của cháu, đồng bào Bắc di cư gọi là « Hen » hay nói nói đùa là bệnh « cò cữ » giống hệt một nhạc sĩ kéo nhị hạng tồi. Con suyễn thường xảy ra vào ban đêm. Rất khổ sở và khó chữa.

Hãy bơm thuốc Éphédrine hay Adrénaline vào mũi (Dyspné-Inhal, Éphédisol v.v.). Uống Éphédrine (Éphédronal, Asthmosédine). Nhét tọng được Théophylline vào hậu môn.

Chú mạch cháu 1 phương pháp hay nhất để làm dịu cơn suyễn ngay : lấy 2 tay đè mạnh lên bụng và đẩy các cơ quan trong bụng lên phía hoành cách mô chừng vài phút. Nếu nặng hơn phải chích Serum de Heckel dưới da. Còn nhiều thuốc nữa nhưng có lẽ đã tạm đủ để cho cháu khỏi rối trí.

KIM VY (Tây Ninh)

1. Mí mắt hay ngứa có lẽ cháu bị đau mắt hột rồi đấy. Nếu đúng phải tới nhờ BS nhãn khoa chữa nhiều lần. Tạm rõ Néco-Cortef hay Solufontamide.

2. Tim đập liên hồi khi lo sợ đúng là triệu chứng suy yếu. Uống Passifloral, Cardioritmon và chích Hepta-Myl sẽ có kết quả tốt.

3. Bệnh giang mai là 1 bệnh phong tình nguy hiểm cho nòi giống vì tính di truyền vô cùng tai hại của nó. Cần nhất nên xa lánh những chốn lâu xanh.

NGUYỄN THỊ THẢO (Đức Hòa)

Lông mũi dài quá, khi cười chúng chui ra khỏi lỗ mũi 1 cách vô tở chức kê cả ở phái nữ thì quả có phần mất thẩm mỹ thật đấy cháu ạ. Muốn trị thật là dễ dàng : Chỉ việc hàng tuần đưa mũi kéo vào trong lỗ tòng sỏ những chiếc lông vô kỷ luật giống như ta sén cỏ là xong chuyện ngay có gì mà phải lo nghĩ. Đừng nên nặn trứng cá ở mặt quá mạnh tay. Nên dùng Savon Acnomel.

PHẠM NGỌC TUYỀN (Sài Gòn)

1— Con người ta ai cũng có lúc đau ốm cũng như chiếc máy chạy mãi cũng sẽ trục trặc đôi khi. Trong suốt cuộc đời có lẽ chẳng ai thoát cảnh Tào Tháo đuổi. Khi bị tiêu chảy thì đích thị bao tử và ruột (tức bộ máy tiêu hóa) yếu kém. Cháu nên dùng Septicarbone, Alenteryl và nếu muốn cầm ngay thì uống chút Elixir Parégorique

2— Nặng 47kg thì không mập đâu. Nhưng cao 1m50 thì quả có hơi lùn. Điều cần là tập luyện dinh dưỡng sao cho cao hơn chứ không nên uống thuốc cho gầy bớt.

ngày xưa ấy

Cô bé nhỏ ơi, mười làm chưa ?
Cho tôi xin bím tóc cài mơ
Che mái đời quanh năm gió tạt
Lớp hiên tinh dệt nắng xuyên mưa

Mười bốn mười lăm lớn rồi đây
Có bao đường chỉ trên bàn tay
Xin cô trói muôn đời tôi lại
Đừng thả tôi về kiếp chim bay

Bé nhỏ sao má thẹn má hồng
Mắt neho mắt nguýt, khổ tôi không
Van cô đừng ra chơi bến nước
Thấy thuyền mà mơ chuyện sang sông

Mười chín hai mươi này tiểu thư
Lạc đầu rồi cái bé năm xưa
Lối nào quên nón rơm gốc mộc
Phương nào bay áo mộng khăn mơ

Ngày cô ra bến nước rửa chân
Nước vô duyên nhắc chuyện qua sông
Trời xui tôi làm con thuyền giấy
Bím tóc cài nơ chớ rối lòng
PHẠM NGỌC LƯU

đôi mắt sầu mây

Mỗi lần đi qua nhà ấy
Nghe lòng bỗng thoáng bồi hồi
Mắt người sau giàn hoa giấy
Đi về mau một chút thôi

Đôi mắt u buồn hoang vắng
Tựa bên khung cửa xa vời
Đôi mắt hoen màu như nắng
Như sầu mây đọng khắp nơi

Nhưng rồi tháng ngày đưa lại
Thật nhanh như mây trắng bay
Nhưng rồi tháng ngày hoang dại
Như tình xưa bỗng xa bay

Ban lần đi qua khung cửa
Bao lần chợt thấy ngậm ngùi
Đôi mắt giờ đâu còn nữa
Đề nhìn ngắm rất xa xôi
TRẦN VĂN CÁN

như viên cuội nhỏ

Lòng anh như ly trà cúc
buổi sáng trên môi bé thơ
tinh anh như viên cuội nhỏ
xanh xao rất đổi không ngờ

Ngày vui là ngày dễ thương
khi bé bên cạnh nháy nhót
buồn nhìn bé ngậm giọt sương
anh cười đang như muốn khóc

Bé ơi hãy là con sâu
đo lòng anh buồn mấy đoạn
bé ơi hãy là kính cầu
nhỏ xuống đời anh lặn đạn
HOÀNG NHŨ MI

trong nỗi chia xa

Từ em làm cánh vạc bay
Ta con chim nhỏ ngủ say với ngày
Băng đi một chút heo may
Cũng nghe rét buốt những ngày lập
đông

THỤY NGÀY XƯA

bâng khuâng

Sao đi ngang nhà lạ
Mà đôi chân bỗng rung
Sợ mắt ai trong đó
Em cúi đầu bâng khuâng

Sao cố tình làm dáng
Biết ai kia có nhìn
Hay chỉ em vờ vờ
Ngỡ người ta như mình

gió lạ

Từ gặp người và trộm nhìn đôi mắt
Tôi đại khờ như cô bé mười ba
Chân cuống quít trên lối về rất lạ
Môi ngáp ngừng cơn gió lạ thoảng
qua

NGÀY XƯA

bồng dung

Em đi qua phố rộng buồn
Bồng dung trời nhỏ giọt (thương giọt
sầu

Anh nghe từ đáy hồn sâu
Lời thương yêu cũng dạt dào như
mưa

ngồi nhớ người xa

Mốt mai anh nổi sợi tình
Đón em về giữa bình minh xuống đời
Ngồi đây nghe nhớ xa xôi
Dáng em xinh mộng giờ nơi phương
nào ?

NGUYỄN NGOAN

bên hàng đậu

(Cho Di...)

Bướm buồn nên biếng đậu
Bay lượn trong vườn hương
Anh đứng ngoài hàng đậu
Ngẩn ngơ trông dáng người

tường vi

Đứng dưới hàng tường vi
Em mỉm cười thơ ngây
Làm hồn anh mộng寐
Chân đi như người say
LÊ NGỌC DI NHÂN

ước muốn

Vồn vã anh về trong giấc mơ
Thỉnh không em bỗng muốn đại khờ
Em muốn trở thành đôi kính mát
Ngày ngày chắn lối mắt anh mơ

ngăn cách

Nhìn anh qua ngõ dáng cô liêu
Song cửa bảo em chớ nói nhiều
Đàn hoa, tường trắng quanh em đó
Quay vào, lòng nhớ biết bao nhiêu
KIỀU GIANG

vàng cơn nắng cũ

rồi gió về đông đưa lá cây
nhánh sầu đông im lặng trong ngày
bé cười ta mới thương màu nhớ
như ánh nắng vàng trong sớm mai
con đường cỏ mục ngày xưa thơm
nắng bay chưa đủ chớ chuyện buồn
ta về đứng ngắm mình trong gió
gió đã tàn phai một chút hương

về nghe trời đất ca tình vui
giữa đáy hồn ta cũng ngủ vùi
bé có còn nhớ cơn nắng cũ
vàng mãi trong tim nỗi ngậm ngùi
PHẠM KHÁNH VŨ

đường về

em ngồi hong nắng buổi mai
Tóc tơ mềm chảy thành hai dòng buồn
em ngồi có tiếng chim muông
Tôi đi qua đó quên luôn đường về...
NGUYỄN QUÝ THỂ

KHÔNG CÒN NỮA, NHỮNG BÔNG HỒNG

PHẠM CAO HOÀNG

Có những bông hồng
nở giữa mùa ly biệt
Sáng nay,
người đã đi

Trời đất kia nhỏ lệ
Cũng đành xa, nhé em
Này em, tôi như những bóng mây
bay qua đời em

Mây có khi xây thành trên tóc biếc
Cũng có khi mây vỡ thành mưa
Phải chăng, đó những giọt nước mắt
Khóc cho cuộc tình xa

Giờ đây, tôi chỉ còn là cái bóng
lờ mờ

Đợi ngày tan biến đi
Vây thì, còn tiếc gì hồi em
Hãy xóa đi chút quá khứ của một
thời

Hãy xua đuổi cái bóng hiu hắt đó
ra khỏi đời em

Cháy trong tim tôi, em ạ
Bảo cuốn ngang linh hồn tôi, em ạ
Và không còn nữa, những bông
hồng, em ạ

Này em, có ai đang đổ vào hồn tôi
những cốc rượu mạnh
Mạch máu tôi, động mạch và tĩnh
mạch

đang thoi thóp
Nhớ vô cùng
đôi mắt em tôi
Biết xa rồi em có còn hay khóc
Còn không em, ngừng giọt nước
Rơi bên hành lang
Hay trên những con đường
in dấu tình ta
Đành thì xa
đành xa, nhé em

Gửi em những tiếng chim
Hót ngợi ca ngày em đến với tôi
Gửi em những lá thư
thời em nói yêu tôi
Gửi em những cánh mimosa
thơm tình em
Và gửi em trái tim tôi
sắp vỡ

Kẻ tuyệt vọng trong tôi
đang hát khúc ngâm ngùi

truyện dài MƯỜNG MÀN

Cây đèn cầy cuối cùng lụn bấc, cây nhang cuối cùng tắt khói, đêm cũng vừa cạn. Gà gáy ầm vang khắp bốn mặt vườn. Quân gục đầu xuống trang KINH thờ vốc. TƯƠNG TƯ KINH, tinh hoa não tủy tim óc đã hiện hình lên giấy.

Quân mệt lả nhưng cũng cố gắng gượng thở hắt ra một hơi nhẹ nhàng. TƯƠNG TƯ KINH : Cuốn kinh mai này những tên trẻ tuổi đều phải thuộc nằm lòng. TƯƠNG TƯ KINH : Phúc âm riêng của hai người thương yêu nhau và của vạn vạn ức ức người thương mến nhau. Một mai lời vàng lời ngọc của TƯƠNG TƯ KINH mọi người đều thuộc. Quân khoan khoái nghĩ tới ngày ấy lời KINH sẽ được rao giảng ngoài phố ngoài làng, từ ông nhô con nít 15 tuổi tới ông già lụm khụm 95 tuổi đều đọc bô bô, đọc lâu lâu, trước khi trút hơi thở cuối cùng cũng còn đọc.

Quân ngạc nhiên thấy tinh thần thật sảng khoái nhẹ nhàng, cơn mệt mỏi rút biến đi đâu mất. Quân xô ghế đứng lên. Quân xô mạnh hai cánh cửa sổ. Strong rây hạt nhỏ xuống vườn, làn gió tinh tấn phả vào mũi Quân hương cỏ cây diu dịu. Quân thở ra Quân hít vào ; Quân làm vài động tác thể dục, Quân vận xương sống kêu rắc rắc ; Quân thông thả ngả lưng xuống giường chăm một điều thuốc, mắt mơ màng nhìn làn khói lượn và Quân chợt nghe đau nhói trong tim một vết cào nhẹ. Quân chợt nhớ mình đang xa với Thoan quá. TƯƠNG TƯ KINH, phải chăng KINH chỉ dành cho những anh chàng ốm bệnh Tương Tư, những anh thất tình điên đảo ? Quân rúc đầu xuống gối. Thôi, thôi cứ cho là như rửa cũng được. Ta, ta là anh chàng đang thất tình đây. Đừng ai học thuộc KINH ni hết, chỉ một mình ta, riêng ta mà thôi. Quân thấy bỗng thấy lo sợ có kẻ nào đó đã dòm lên, đọc lên TƯƠNG TƯ KINH rồi. Quân vụt ngồi dậy ngó quanh. Không, chẳng có ma nào cả. Phải

chép KINH ni ra thành nhiều bản, lỡ có tên ăn trộm mô đánh cắp thì rãng ?
Mai sau KINH sẽ thất truyền, lũ con cháu của ta lỡ có đũa thất tinh làm rãng
có KINH mà đọc đề tự khóa khuây linh hồn, cứu rỗi thân xác ?

Quân cuốn xấp giấy viết KINH lại thành một cuộn như cái ống thổi lửa;
Quân bọc ngoài 2 lớp giấy nữa rồi cẩn thận kéo bọc bàn, bỏ vào, khóa ngăn
kéo lại.

sáu

Tiếng đàn guitare quần quai cuốn giọng hát ò ò khăn trùm của Huyền.
Tiếng đàn hát vang căn gác, gây huyền não, khua rộn bầu khí hồn hậu ngọt
mềm hơi nước, hơi mưa.

Smoke gets in your eyes. Dường như suốt tuần nay lúc nào Quân cũng
nghe Huyền hát bài đó. Khói tinh mô đã vương vào mắt anh chàng râu ria
ấy ! Khói đã làm ứa lệ anh chưa ? Tinh đã diu anh lên tận đỉnh nhớ nhưng
mệt là ngất ngư chưa ?

Quân chạy lên gác đứng vòng tay mím cười nhìn Huyền. Huyền ngừng
hát, ưỡn oải :

— Ê châm giùm tao điếu thuốc Quân,

Quân châm điếu thuốc gắn vào môi Huyền. Huyền ngồi bắt chân chữ
ngũ trên ghế bành. Bộ ria mép vừa tém tĩa trông gọn gàng sáng nước. Huyền
chưa rời đàn và, môi Huyền vừa phun tiếng hát vừa phun khói thuốc. Khói
vờn bay uốn éo giữa khoảng không, đầu Huyền cúi xuống cây đàn cho tóc
chê hai mái phủ hết mắt mũi. Huyền trông giống chàng nghệ sĩ ốm đói.

Quân tới đứng bên cửa sổ dòm xuống vườn nhà hàng xóm cười hát :

— Nghe anh hát chắc cổ cây bên nhà chị Thảo ứa tàn hết.

Huyền ngẩng lên, bỏ cây đàn đánh cộp lên bàn :

— Đừng nói ầu, cuối tháng người ta lấy chồng rồi đó mi.

— Rúa là anh lại có dịp hát ồng ồng bài *Cổ láng giếng* suốt cả mùa
đông lạnh lẽo.

— Được thất tinh là một cái thú.

— Thú à ? Có thật...

Quân bỏ lưng câu nói cần môi nghĩ có phải ta cũng đang dằm mình
trong cái thú đó không ?

— Đó là cái thú tuyệt vời tau nuôi giữ cho tới mãn kiếp.

— Nuôi giữ mãi có ngày anh trở thành « thất tinh đại hiệp ».

Huyền cười ha ha, Quân cười hi hi. Tiếng cười tưởng chừng như vui
nhưng nghe rời rạc.

Huyền gác hai chân lên bàn :

— Trò chơi lớn giữa mi và con Thoan tới chạng mô rồi ?

— Chặng hồn ghen giận tui.

— Mi cầm được tay hấn theo cách tau bày chưa ?

— Rồi.

— Có cảm thấy rung động muốn ngất xỉu không ?

— Có.

— Rãng mi chưa tiến tới giai đoạn hai ?

Quân ngớ ngẩn :

— Giai đoạn hai à ?

Huyền ngắm nghĩa vẻ ngờ ngác của Quân, cười rộ :

— Ừ, giai đoạn hai.

Quân chớp mắt tò mò :

— Ở giai đoạn 2 phải làm cái chi ?

— Mi hãy hát *Xích lợi gần anh tí nữa đi em...*

Quân bối rối đỏ mặt :

— Trời ơi, tình yêu của tui em là tình yêu thánh hóa, mô có phải trần
tục hóa như...

Huyền ngắt lời Quân bằng tràn cười dòn :

— Đồ mơ mộng ! Mi cứ ngồi đó mà thánh hóa với thần hóa. Cứ nghe
tau, cứ hát câu đó cho em nghe đi. Ngán đũa con gái, hết chín trăm chín
mươi chín đũa thích nghe câu nỉ non nớ.

— Chín trăm chín mươi chín đũa thích nghe vẫn còn 1 đũa không khoái
nghe. Em chắc rằng đũa độc nhất nớ là Thoan, là Ngọc Thoan.

Huyền vỗ mặt bàn làm bộ giận dữ :

— Đồ lãng mạn ! Cứ mơ mộng rồi có ngày mi sẽ sáng mắt ra, có ngày
mi khóc mà hát *Nghìn trùng xa cách...*

— Bộ chừ mắt em mù rồi à ?

— Ừ, rõ ràng mi đang mù, mi đang quờ quạng trong mê hồn trận.

Quân ngược nhìn trần nhà lim dim mắt mím cười với khoảng không
yên tĩnh. Có đúng như lời Huyền nói không ? Tình yêu mà cũng chia ra nhiều
giai đoạn rúa à ? Giai đoạn 1 : cầm tay nhau. Giai đoạn 2 : xích lại gần nhau
Quân cười thành tiếng. Huyền kên kiệu vượt vượt ngọn ria mép :

— Rãng ? Qua một phút suy tư, mi chịu tin tau chưa ?

Suy tư ? Huyền thốt ra hai tiếng ấy với một chút nghịch ngợm nhẹ.
Quân giả đồ hăng hái mạnh :

— Tin anh ghê lắm rồi, anh là quân sư quạt mo của em, không tin anh
rãng được. Nhưng liệu khi em mở miệng hát *xích lợi gần anh tí nữa đi em.*
thì Thoan nó vội vàng xua hai tay nói anh gấp gấp ra cái máy nước đầu
phố thì rãng ?

Huyền chưng hửng :

— Ra máy nước đầu phố làm chi ? Mi nói như đồ khùng.

Quân cười khanh khách, cười vàng nước bọt :

— Thì ra máy nước đầu phố hát câu đó cho các em ma ri sến, ma-ri
phong-ten nghe chó chi nữa.

Huyền bị thẳng lỗi hạ một cú đòn đau, chỉ biết nhăn răng cười trừ.

— Bộ mi tính dừng lại muôn năm ở giai đoạn 1 và tôn em lên làm thần
thánh à ?

Quân nghiêng mặt :

— Tạm dừng lại tí tí thôi.

— Rồi mi làm chi ?

— Không làm chi cả.

— Còn hiện tại ?

— Em đang thất tình.

Huyền tròn tròn mắt tưởng rách hết khoe, Huyền nhìn Quân như một người vừa từ hỏa tinh rớt xuống. Tia nhìn nửa xa lạ nửa ngạc nhiên kinh khủng :

— Bộ em bị loại khỏi trò chơi lớn rồi hả ?

— Không.

— Rứa rắng mi nói đang thất tình được ?

— Em đang giận hơn nám gan cháy phổi, ghen tương loạn cả lên.

— Rồi rắng ?

— Em không chịu nghe giải thích thanh minh thanh nga chi hết.

— Bởi rứa mà mi thất tình ? Trời ơi mới bị giận hơn ghen tương chút xíu đã vội co cuốn mình lại, vỗ ngực oang oang xưng ta là kẻ thất tình. Mi là thằng đại ngôn, lếu láo. Mi tưởng dễ có cái thú thất tình tuyệt vời lắm à ?

— Bộ khó lắm chắc ?

Huyền cười hi hi :

— Không khó, dễ ghê lắm, nhưng trường hợp mi không nên và không đáng để thất tình ông cụ non ngớ ngẩn làm cầm ạ !

— Rứa rắng ?

— Hãy gấp gấp tìm cách vãn hồi hòa bình, để lâu em sẽ cho mi đi tàu suốt rồi thất tình giả trở thành thất tình thiệt, lúc đó mi sẽ dài người ra, tha hồ mà hốc hác với cái thú thất tình.

Quân thộn mặt nghe Huyền giảng thuyết, có vẻ lãnh hội đầy đủ và sáng suốt bài học ghê lắm. Quân ngưng ngưng cắn môi ngẫm nghĩ. Huyền nhìn Quân, Quân đang mang đúng kích thước và hình ảnh của Huyền những năm về trước : những năm mới lớn, hồn còn đầy ấp mơ mộng. Huyền chợt thêm muốn mình được bước lùi lại thời niên thiếu và được khoác về ngằn ngo bờ rới của Quân hiện tại. Về ngằn ngo bờ rới dễ thương, pha lẫn chút bướng bỉnh ngang tàng. Quân mang vẻ bướng bỉnh trên vầng trán lộ lộ, trên mái tóc để rũ không chải chuốt và, vẻ ngang tàng trong đôi mắt sáng rỡ tin yêu. Nhìn Quân, nhìn gã thiếu niên mới biết yêu lần đầu, tâm hồn là cái xác hành lý đựng đầy thơ đầy mộng đang hăm hở bước xuống cuộc đời... Không dừng, Huyền bỗng nghe lòng gợn gợn bàng hoàng.

Không khí cởi mở hào hứng dường như luôn luôn có giữa khoảng cách hai anh em. Tình huynh đệ đôi khi muốn biến thành tình bằng hữu. Số tuổi chênh lệch không bao giờ được đặt ra trong mọi cuộc tán láo. Tán láo đủ mọi vấn đề, lãnh vực. Huyền có một quan niệm sống rất rộng rãi đối với cậu em trai. Quân thích gì cứ làm nấy, miễn là không làm bậy, miễn là học thật giỏi. Quân học giỏi và chẳng làm gì bậy cả. Quân lớn, nó phải có mơ mộng, có tình yêu

cho nó ; nó phải biết tán gái, tán thật hay càng tốt. Huyền không hề cho rằng chuyện tán gái và chuyện học hành ảnh hưởng xấu, chi phối nhau. Học là học tán gái là tán gái, đừng cái nào quá đà quá mức. Học nhiều quá, suốt ngày chúm mũi vào sách vở có ngày biến thành con một sách, con dán, biến thành một cuốn sách giáo khoa, bụng chứa đầy chữ nghĩa mà tâm hồn rỗng tuếch như cái trống cũng bằng thừa. Mê gái, mê theo tình quá cũng sẽ biến thành một con lừa. Học thật giỏi nhưng đừng quên mơ mộng, phải để tâm tư mình vượt ra khỏi biên cương lẩn tránh sách lang thang tới những bờ cõi, những chân trời ảo diệu khác. Ở tuổi 17, 18 tình yêu đúng là một cõi bờ, một không gian, một chân trời ảo diệu, mới toanh và đẹp tuyệt. Phải lang thang tới đó, dù đang đặt những bước chân say mê khai phá.

Quân là kẻ đang tới cõi bờ, không gian, chân trời ấy. Quân đang dừng lại để nhận đường với ít nhiều cuống quít vụng về. Huyền làm kẻ chỉ đường đầy nhiệt tình hào hứng.

Quân đốt một điếu thuốc cho mình và cho Huyền một điếu khác. Khói thuốc tản mát khắp gian phòng rộng. Khói thuốc là sương mù khô tỏa ngát trong không gian hai người.

Quân ngồi xuống chiếc ghế đối diện Huyền, giữ nguyên những nét ngưng ngưng trên khuôn mặt. Huyền mỉm cười :

— «Anh», «chị» giận nhau lâu chưa ?

— Từ hôm Thoan bắt gặp em mở máy tán nhỏ Hạnh trong quán sách Ưng Hạ, bữa đó có anh mà.

— À à, rồi rắng nữa ?

— Em viết một cái thư dài 5 trang để giải tỏa nỗi oan Thị Kính.

— Đúng rồi, con Thoan nó giận mi là phải, oan ức chi.

Quân tròn mắt :

— Cũng tại anh thách em tán nhỏ Hạnh, em mô có sáng kiến nó.

— Rồi Thoan có nhận thư mi không ?

— Không, em đi theo nhét thư vào cặp nó, nó cho cái thư làm bướm bướm bay lượn xuống mặt đường nhựa.

Huyền vỗ tay đánh bốp :

— Ó là là, mi quê 3 cục, ai lại đưa thư kiểu nó.

— Em vẫn thường đưa thư cách đó mà, trước kia Thoan nhận đều đều.

— Trước kia khác, chứ khác, chứ tại bây đang *Nghìn trùng xa cách* bởi 1 cục giận to tổ bố.

— Ủ hí, em ngu thiệt.

— Lẽ ra mi phải khôn ngoan hơn, tế nhị hơn, nhờ bạn bè nó đưa lại, chẳng hạn. Em không nhận thư rồi mi làm chi ?

— Em quay gót trở về nhà, lòng buồn vô hạn, buồn không biên giới. Huyền thích thú chấp nối :

— Lòng buồn không biên giới, mi nằm co và tự cho mình là đứa thất tình, đúng không ?

Quân xấu hổ gật đầu :

(Còn nữa)

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

nghệ sĩ

— Sao, mày còn làm nhạc sĩ không ?

— Hết rồi.

— Chắc mày thoát khỏi kiếp nghệ sĩ nghèo đói, dơ dáy đầy ghét rồi. Mà bây giờ mày làm gì ?

— Văn sĩ, kiêm thi sĩ kiêm ca sĩ kiêm họa sĩ.

HOÀNG HẢI

chuyện rệp

Một con rệp bác học nhìn vào ống viễn kính trông thấy cái đầu nhẵn bóng của một ông bị sói, liền quay xuống giảng cho đám học trò :

— Tôi vừa khám phá ra một hành tinh mà sự sống trên đó hình như đã bị tiêu diệt.

NT2L

tưởng niệm

Thầy đang giảng bài sử về chiến sĩ anh hùng dân tộc đã từ trận vì nghĩa vụ, bỗng thấy B ngủ gục, thầy đánh thức B dậy và hỏi :

— B, tại sao trò ngủ gục vậy ?

B ngáp dài cãi lại:

— Thưa thầy con đang tưởng niệm những chiến sĩ quá cố đấy ạ !
Thầy... !

CHUỘT TRẮNG

ý tưởng hay

— Học mà không suy nghĩ thì luôn luôn u tối. Suy nghĩ mà không học thì luôn luôn nghi ngờ.

— Biết rằng hay mà không tin là dở. Biết rằng dở mà không chữa là ngu.

DỤC TỪ

— Tao có hai bà chị.

— Đĩa ! Tao biết rõ chị mày lắm vì bữa nọ bà ta nói với má tao là bà ta chỉ có một chị.

— Những kẻ lảm điều là những kẻ nói chuyện người khác. Những người phiền phức là những người nói cho ta nghe chuyện của họ, còn những người nói chuyện giỏi là những người nói với ta chuyện của ta.

PIANO (ghi)

— Thất bại chỉ là một cơ hội để tiếp tục công việc nữa với bộ óc khôn ngoan hơn.

H.FORD

— Tư cách là kim cương, nó cắt được tất cả các thứ ngọc quý khác.

BARTOL

— Tình yêu đồng loại bắt nguồn từ tình yêu chính mình

ANDRÉ BILLY

— Giá trị cao cả của con người là : tự nhận mình có trách nhiệm.

ST. EXUPÉRY

— Bí quyết của sự thành công : phải chối dấy nhiều hơn là té ngã.

JEAN COCTEAU

PIANO (ghi)

mách giúp dân hủi của

— Bạn lỡ bị một cây tinh quái ác móc hỏng một lỗ áo sơ mi còn

mới toanh. Hay bị đứt một hột nút. Mặc dầu đã bao lần bạn nài nỉ cô em gái quý của bạn khâu dùm nhưng em gái bạn ậm ừ qua loa rồi thôi. Từ đây có cách này khỏi phải cần chầu chực hoặc năn nỉ ỉ ôi. Bạn hãy cầm lấy chiếc áo và hỏi : Chỗ nào là chỗ đựng nút giẻ ? Tức thì chiếc áo của bạn được giựt lại, dù ra xem xét. Dĩ nhiên chiếc áo còn mới thì cô em sẽ hét lên : Anh phí của quá, áo còn mới. Em sẽ khâu cho anh ngay. Bạn có cái áo mặc liền tù tì.

MÂY CUỐI VIỆT (An Xuyên)

cũng thế

Hai cô gái gặp nhau.

— Tao buồn quá. Anh Thành chê tao xấu !

— Ồ mày hiểu lầm rồi. Anh ấy chỉ nhắc lại lời của người chung quanh thôi.

cẩn thận

Một bà có tính cẩn thận khi đếm tiền. Đến lần thứ 10 bà ta vừa đếm vừa lẩm bầm : Cầu trời lần này đếm sai đề đếm lại cho chắc ăn.

KHÁNH

tiền

Người ta chán tất cả mọi thứ ngoại trừ tiền.

THÉOGNIS DE MÉGARE

Đồng tiền là dây thần kinh của mọi công việc.

BION DE BORISTHÈNE

Có tiền cũng xấu, không tiền cũng hại.

LUCIUS FLORUS

Nếu anh tranh đấu bằng lưỡi gươm tiền thì luôn luôn anh là người chiến thắng.

ERASME

Không gì ngọt hơn mật, ngoại trừ tiền.

B. FRANKLIN

Đồng tiền là một trái chín mùi thường trực.

J. HEYWOOD

Khi đồng tiền đi trước, tất cả các cánh cửa đều bật mở.

SHAKESPEARE

Vết thương tiền không nguy hiểm đến tánh mạng.

P.M. QUITARD

TẠ LỆ VÀN (ghi)

ô bánh mì lớn nhất thế giới

Đề thiết đãi bạn bè quen biết tới Detroit (Mỹ) dự lễ bách chu niên Voscanini, một tiệm bánh mì ở tỉnh trên đã cho làm một ổ bánh mì dài 3m60, nặng 63kg500. Bánh này có thể cắt ra thành 34.000 miếng.

Như Kiến Cận và chủ tiệm Kiến Vàng có... gậm cả đời cũng chưa chắc hết một góc ổ bánh mì khổng lồ đó.

KIẾN CẬN

giới thiệu

Xương ngôn viên đọc bản chương trình Hội Chợ Gia Súc :

— 7 giờ giới thiệu ban tổ chức

— 9 giờ giới thiệu các giống heo

— 12 giờ mãn lễ. Tất cả dùng bữa ăn thân mật ngoài trời

HOÀNG HẢI

đàn ông... đàn bà

Đối với đàn ông thì nói dối là phương sách cuối cùng, đối với đàn bà đó là phương sách đầu tiên.

G.B. SHAW

Đàn bà dùng tay khéo léo bịt mắt ta bằng một cái khăn rồi quở trách ta sao lại bước thấp bước cao không vững vàng gì cả.

PAUL BOURET

lại chuyện xứ người

Người Nhật là một dân tộc rất có khiếu về khoa sinh ngữ. 92% dân Nhật trên 20 tuổi đều biết 1 ngoại ngữ, 53%

nói được hai thứ tiếng ngoại quốc, 34 l. nói được ba thứ tiếng và 15 l. nói được bốn thứ tiếng. Đáng phục thật.

KIẾN CẬN

tuổi trưởng thành

Tuổi trưởng thành của trai và gái (về dân sự majorité civile).

Pháp: 21 tuổi (Đạo luật 20-9-1971)

Suisse: 20 tuổi.

Holland và Espagne: 23 tuổi

Autriche và Hungary: 24 tuổi

Danemark và các nước Nam Mỹ: 25 tuổi.

Các nước khác 21 tuổi (Việt Nam theo qui chế của Pháp)

HẢI VÂN

tự do

— Nếu bạn được tự do chọn, bạn hãy học tập vào mùa đông, vui chơi mùa xuân, làm biếng về mùa hạ, còn mùa thu thì bạn dành cho tính tham ăn khoái lạc, trầm trọng và an lành.

JEAN LOUIS VAUDOYER

chí lý

Chuyện xảy ra trước cửa Dưỡng trí viện.

— Này, ông có thấy một người đàn ông ốm, cao, cụt cả hai tay, đeo đồng hồ đi qua đây không? Hấn điên đấy?

Sao lại cụt cả tay mà đeo đồng hồ được?

— Thì đã bảo hấn điên mà ly.

TU LÓT

chuyện keo và kiệt

Keo gặp Kiệt hỏi:

— Ô! Bộ quần áo anh mặc cắt ở đâu đẹp quá. Anh có thể cho tôi địa chỉ ông thợ may của anh không?

Kiệt:

— Được chứ! Miễn là anh đừng cho hấn biết địa chỉ của tôi.

KIM OANH

mẹ

Thượng đế không có mặt khắp mọi nơi nên Ngài đã sáng tạo các bà mẹ thay Ngài

PHƯƠNG NGÔN ẮN ĐỘ

tình yêu

— Tình yêu cũng như bát đĩa, bao giờ cũng phải bắt đầu lại

MICHELINE SANDREL

— Tình yêu là sự gặp gỡ của hai sự nhân cư và sự thỏa hiệp của 2 sự lãnh đạm

H. DERÉGNIER

— Sự trung thành về tình yêu chỉ là sự lười biếng của thèm muốn

HENRI DERÉGNIER

TƯỜNG DIỆP THỦY ghi

may quá

Một thanh niên bước vào phòng mạch của một bác sĩ chuyên trị về mắt. Sau khi bác sĩ xem mắt, anh ta lo lắng hỏi:

— Thưa bác sĩ thấy sao, liệu mang kính vào tôi có được không?

— Anh có thể đọc được dễ dàng.

Thanh niên mừng rỡ:

— May quá! Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ đọc được!

NGUYỄN THỤY NHẢ THY

răng

— Những răng sữa bắt đầu mọc ở trẻ con từ lúc được 5 đến 8 tháng. Đầu tiên là răng cửa (hàm trên và hàm dưới).

— Tuy nhiên có nhiều trường hợp trẻ mới lọt lòng mẹ đã có răng. Nổi tiếng nhất là Vua Louis 14, sanh vào năm 1638 đã có sẵn 2 cái răng.

— Răng hàm thông thường mọc khi trẻ được 30 tháng, nhưng có trường hợp của bé Robert R. Clinton được ghi nhận tại bệnh viện Bellevue (New York) vào năm 1956: Mọc răng hàm khi vừa được một tháng.

— Thông thường, một đời người chỉ có 2 bộ răng, khi răng sữa rụng thì răng vĩnh viễn mọc lên thay thế. Nhưng lại có nhiều trường hợp có đến 3 bộ răng: Vào năm 1896, ông Lisson ở Pháp đã có lần lượt 4 bộ răng. Vào năm 1680 Hellwig lại có cùng một lúc 3 hàng răng trong miệng.

KIM THOA (NTHẬN)

nụ cười với cuộc đời

Bạn hãy dấu nổi lòng trong một nụ cười rồi vui vẻ sống.

JONBERT

Một nụ cười chẳng mất vốn mà lợi rất nhiều.

D. CARNEGIE

Nên nhìn đời bằng một nụ cười hơn là với một vẻ mặt bi ai. Nhờ biết cười mà nhân loại tiến bộ.

R. TAGORE

Cái ngày thiệt hại nhất là ngày ta không cười.

CHAMFORT

Ta phải cười thiên hạ đi để tránh khỏi phải khóc họ.

NAPOLEON

KIM OANH (ghi)

diên đầu

Một ông quan nổi tiếng «lười huyền» nói với phạm nhân:

— Bây giờ tôi hỏi, anh phải trả lời vấn đề này. Anh đã uống mấy ly rượu?

— Ba.

— Anh đã giết của bà tư Tục mấy con gà?

— Ba.

— ??... Tham lam dữ vậy. Anh tên gì?

— Ba.

— Hừm! Ba! Ba! Ba! Linh đầu giam «Ba» ngày.

TRẦN VĂN

mít

— Lá mít có nhiều chất bổ. Ở

ngoại quốc người ta thường cho bò dê, cừu v... (con cái) ăn nhiều lá mít để sanh nhiều sữa.

Ở thôn quê Việt Nam, lá mít khô đốt tán nhỏ trộn chung với dầu dừa dùng để xức ghê.

— Hoa mít dùng để ăn sống với mắm

— Mít non có thể làm dưa, ăn luộc, hầm hoặc xắt nhỏ để sống chung với rau, cải.

— Mít chín ăn tươi, nấu canh, phơi khô hoặc sống, làm mứt, cất rượu v.v...

— Hột mít nhiều bột, ăn béo có thể luộc hoặc nướng.

— Rễ mít dùng làm thuốc trị bệnh suyễn.

NHẢ QUYÊN (Bình Dương)

giai thoại văn chương

Tô Đông Pha có người em gái. Ông là một thi hào danh tiếng đời Đường. Cô em gái ông tài hoa không kém

Một hôm có chuyện xích mích, hai anh em cãi nhau. Đến khi thấy mình yếu lý, Tô Đông Pha bèn đổi sang chiến thuật kiêu ngạo. Ông nhìn cái trán vò của người em ứng khẩu:

Trong sân chưa được năm ba bước Trán đã nhô ra tới cổng ngoài...

Đề trả đũa, cô em gái nhìn cái mặt thật dài của anh đáp lại:

Tương tư giọt lệ rơi năm ngoái Mà đến năm nay chưa tới cằm...

Ông Tô cười xoà phải chịu thua em...

TY NA (ghi)

xin việc

Một chàng thất nghiệp đến xin việc ở 1 tiệm may.

Ông chủ tiệm may hỏi:

— Anh may được những gì?

Chàng xin việc:

— Tôi may được tất cả.

Ông chủ tiệm may:

— Anh hãy may cho tôi 1 cái áo bằng bột nước.

Chàng xin việc :

— Được ! Với điều kiện là ông xâu những bột nước ấy về cho tôi.

Kết quả anh ta được thuê nhận.

QUANG TUYẾN

hôn

Trong gánh xiếc, một thiếu nữ xinh đẹp đang trở tài dạy thú. Cô nàng hôn con sư tử rất âu yếm rồi quay ra đố khán giả :

— Năm ngàn đồng cho bất cứ người nào làm giống như vậy.

Ngay lúc ấy, một thanh niên bước ra, nói :

— Tôi làm được ! Nhưng trước hết cô phải đuổi bọn thú gồm ghiếc kia đi cái đã...

ĐỒN CỎ (ghi)

khám phá mới

Bạn muốn có một giấc mơ thật đẹp ư ? Thủy Diệp xui mách cho bạn một cách : Buổi cơm chiều bạn hãy ăn toàn trái cây thì khi ngủ các bạn sẽ gặp toàn những giấc mơ đẹp tuyệt vời đó các bạn ạ !

THÚY DIỆP (An Xuyên)

nước lạnh

Bạn phải cãi với ông anh của bạn một « vấn đề » hai bên chưa phân thắng bại, nhưng là bé, bạn « chơi » bị cho là thua. Tức nhiên trong bụng sẽ ấm ách mãi. Xin mách cho bạn một cách, bạn hãy uống vào một cốc nước lạnh, bạn sẽ bình tĩnh và sẽ là « nữ triết gia » trầm tĩnh và vững chắc lập luận nhất. Dĩ nhiên bạn sẽ thắng.

LÝ CẦM LỢI (An Xuyên)

danh ngôn

Đời là êm dịu hoan hỉ đối với kẻ có tâm hồn thuần khiết.

L.TOLSTOY

Phong phú tinh thần mới là phong phú chân chính.

HESIOD

Nhìn nhằm hại hơn là mù, nói điều sai tệ hơn là im lặng.

H.DRUMMOND

bình đẳng trước pháp luật

Trong một phiên xử, ông chánh án hỏi tội nhân :

— Anh to lớn khỏe mạnh mà đánh một người bé nhỏ gầy ốm như thế kia mà không biết xấu hổ sao ?

Tội nhân : Thưa ông chánh án nếu tôi không làm thì trước pháp luật mọi người đều bình đẳng...

MÂY CUỐI VIỆT (An Xuyên)

không đấm mà thắng

Một trận đấu quyền Anh lạ lùng nhất xảy ra vào năm 1943. Hai võ sĩ Mỹ thượng đài là Louis Fetlers và Carmine Milone, tiếng kiêng vừa kêu báo hiệu trận đấu. Milone nhào tới phía Fetlers với một sức mạnh như vũ bão với cái đấm chớp nhoáng. Nhưng bị mất đà, đầu đập vào cái cọc, ngã xuống sà sầm nằm sõng soài. Fetlers được tuyên bố thắng mà không... đổ 1 giọt mồ hôi.

CUA ĐINH (Cần Đước)

Ngọn nến, chứ nhất

Chiếc bánh sinh nhật của TUỒI NGỌC đang sửa soạn nhào bột, đồ khuôn. Mời bạn tới thấp cho một ngọn nến. Ngọn nến to như một bó đuốc soi đường cho TUỒI NGỌC đi tới : Trả lời 6 câu phỏng vấn của TUỒI NGỌC

HÀ THẺ CHÁU

Những giống người trong rừng già

Trong cái cộng đồng sinh hoạt của rừng già — những rừng rậm ở Phi Châu, Nam Mỹ cũng như Á Châu — con người vẫn là sinh vật có trình độ cao nhất trong những « xã hội rừng già » đó. Từ giống người lùn trong rừng rậm Phi Châu, người da đỏ ở Nam Mỹ và giống người Negrito ở Á Châu. Dù vẫn giữ nguyên cái nét sơ khai nguyên thủy, họ cũng tỏ ra đủ thông minh trong việc thích hợp với các môi trường chung quanh họ — rừng sâu hiểm hóc — Họ cũng có 1 tổ chức xã hội chu đáo. Những « người rừng » này có thể có cái khả năng sống trong một xã hội phức tạp hơn. Tuy nhiên họ thích rừng già hơn cái đời sống mà chúng ta gọi là văn minh.

những đứa con của rừng rậm Phi Châu

Giống người Pygmy thuộc bộ lạc Ba Mbuti (Phi Châu) là những người hiền lành dễ thương. Họ cao khoảng

1,36 mét (4 feet 8 inches). Họ sống trong vùng rừng rậm Ituri ở Congo, họ tự nhận là con cháu của rừng già. Thật vậy, núi rừng đối với họ thân thiết và liên quan chặt chẽ. Rừng chính là nguồn cung cấp đầy đủ những nhu cầu sinh tồn của họ. Dân Ba Mbuti sống theo lối du mục. Đàn ông săn bắn và đàn bà đi hái cây trái rừng và nấm. Thường thì họ chỉ ở một chỗ khoảng 1 tháng rồi dời đi nơi khác (vì cây trái đã hết và thú rừng sợ hãi lần tránh hết). Trong những lúc rỗi rảnh, trẻ con thường thổi còi làm bằng vỏ trái cây và vỏ đậu để gây cảm hứng cho người lớn nhảy múa ca hát. Họ hát những bài ca tụng rừng. Họ trao đổi thực phẩm với những bộ lạc láng giềng. Họ cũng có những tập tục của người da đen như hút thuốc (bằng tàu chuối). Họ luôn luôn muốn duy trì cái sức mạnh của con người rừng xanh. Họ không bao giờ giao thiệp thế giới bên ngoài ngoài. Họ nhấn mạnh rằng: « khi nào rừng già không còn nữa lúc ấy dân Pygmy mới bị diệt »

giống người da đỏ Guaica

Trong vùng rừng rậm quanh nguồn sông Orinoco ở Nam Mỹ có giống người da đỏ Guaica. Giống người này tiến bộ hơn người Pygmy ở Phi Châu. Nền văn hóa của họ dựa trên cách định cư và trồng trọt hơn là lối sống du mục. Tuy nhiên họ vẫn sống trong rừng rậm. Người Guaica biết trồng chuối, một trong những nguồn lợi chính của họ. Họ trồng bông vải để dệt quần áo. Về sau này họ biết trồng thêm khoai bột và khoai ngọt. Nhờ tình trạng tiến triển này khiến họ trở thành một giống người

man khai có dân số tăng tiến, nhưng họ không chịu khai khẩn thêm đất, không làm được dụng cụ, khí giới bằng kim khí. Tuy nhiên họ nổi tiếng rất thiện chiến và hiếu chiến. Họ theo qui luật nghiêm khắc của bộ lạc trong đời sống hàng ngày của cộng đồng. Khi họ chia thành từng nhóm các gia đình, người đàn bà chịu trách nhiệm sự duy trì nơi ở và tìm hái cây trái. Không giống như dân Pygmy phải mang theo lửa bên mình, họ biết cách ma sát đá để lấy lửa. Đàn ông săn bắn bằng những cung dài bằng cây kè. Đàn ông Guaica trang điểm sắc sỡ hơn đàn bà. Họ thường vẽ mình bằng một loại nhựa đặc biệt trong những khi xuất phát đi săn để cầu nguyện được may mắn.

lịch sử khinh khí cầu

Người đầu tiên nghĩ ra việc chế tạo khinh khí cầu là ông Black. Ông tìm ra rằng khí hydro nhẹ hơn không khí 14 lần. Năm 1767 ông cho bơm đầy khí hydro vào một bọc kín và thả bay lên cao. Đó là quả khí cầu đầu tiên mở đầu cho kỷ nguyên không gian sau này.

Đến năm 1781 giáo sư Lichtenberg người Đức, thả một quả cầu tròn đường kính 4 inches lên rất cao. Đặc biệt giáo sư đã chế quả cầu bằng những khúc ruột già của một chú dê. Đồng thời, có người nghĩ đến việc bay lên cao bằng khí đốt. Đó là hai anh em Joseph và Etienne Montgolfier, thợ làm giấy ở Pháp. Năm 1782, Joseph sáng chế ra một bọc bằng tơ rất chắc, dung lượng khoảng 15 mét khối. Khi Joseph đốt cháy giấy đựng bên trong do một lỗ hồng ở dưới đáy

chiếc bọc từ từ bay cao. Mùa xuân năm 1783, anh em Joseph và Etienne chế tạo một quả cầu 8000 mét khối và bay cao 2000 mét. Cùng năm này, giáo sư J.A. Charles và anh em nhà Robert chế tạo một quả cầu chứa 400 mét khối hydro. Quả cầu được thả lên tại Paris, bay cao đến tận mây và sau đó hạ xuống một làng cách nơi thả 15 dặm. Dân làng tiếp đón «vật lạ» bằng đòn đập lửa và đủ loại cây, gậy gộc.

Trong khi ấy, anh em Montgolfiers hoàn tất một khí cầu lớn hơn nhiều với sự hiện diện của Vua và Hoàng hậu tại Versailles. Một chú cừu, một chú gà trống, một nàng vịt đã ghi một điểm son rực rỡ.

Bằng loại khí cầu của anh em Montgolfiers, Pilatre de Rosier và d'Arlandes, hai người đầu tiên bay lên không gian. Họ bay cao khoảng 1000 mét, lơ lửng, bay ngang hơn 5 dặm trước khi hạ xuống. Đó là ngày 21 tháng 11 năm 1783, ngày vĩ đại của lịch sử không gian. Mười ngày sau, Charles và Robert lại bay lên với một khí cầu khác. Họ bay trong hai giờ liền và xa 27 dặm. Sau khi đáp xuống, Charles hứng chí lại bay thêm cao đến 3000 mét một mình. Đó là giai đoạn mở đầu quan trọng sau này : Phi cơ.

dấu hiệu sự sống trên hỏa tinh

Trong thái dương hệ, ngoài địa cầu còn có một hành tinh khác có dấu hiệu của sự sống là Hỏa tinh. Cơ quan Hàng không và Không gian Quốc gia Hoa Kỳ đã đài thọ nhiều

(Xem tiếp trang 57)

mối tình đại dot (Tiếp theo trang 13)

— Thôi thôi. Đừng giận nữa. Chị biết rồi. Giỡn chút mà giận chị chi.

Miệng môi tôi đầy cả xà phòng. Xà phòng thấm lần qua lưỡi. Cay. Xà phòng cay nhưng tay chị Ngọc mịn màng cùng lời chị nói vỗ về. Xui tôi mềm lòng. Tôi nguôi rồi. Tôi bỗng thấy đời đẹp ra. Tôi cảm ơn sự giận hờn vợ cùng tiếng nói sấp thẻ của tôi. Có thể chị Ngọc mới đỡ dành tôi mới bịt miệng tôi. Tôi phục tôi sát đất. Tôi không ngờ trong cái rủi là cả một cái may mắn lớn lao đối với tôi. Ví dụ như chị Ngọc Không bịt miệng để cho tôi thề xong, đâm đầu chạy về nhà, rồi sau đó không chịu nổi ám ức tôi cũng sẽ chun hàng rào qua làm lạnh lại với chị. Tôi sẽ không làm sao sống vui sướng khi cứ đem theo nỗi giận chị trở về Tỉnh và mấy cuộc trò của những ngày Tết đang mở rộng cửa mời tôi mà thiếu mất đi chị Ngọc. Tôi nguôi giận rồi. Nhưng trước khi làm lạnh tôi cố nói một câu làm như về ta đây không cần chị. Không có chị ta không chết đi mô mà sợ.

— Chị tưởng chị là vàng là bạc là quý lắm. Khi mô cũng ăn hiếp, tưởng bở.

— Thôi mà. Bỏ cái mặt như cú ấy đi mà. Giỡn chơi mà tức thiệt.

— Tui giỡn chị như rửa chị có tức không ?

— Không tức mà lại cười.

— Dóc.

Chị Ngọc cười. Tôi cũng cười theo. Tôi nhìn ra đám cải trở bông vàng ở khoảng đất trống gần cây mít thấy mấy con chim én liệng tà tà. Chim én từ một hoang đảo ngoài biển xa xăm bay về ăn Tết với mọi người. Tôi cũng về vui Xuân với chị Ngọc. Đường có xa chi đâu.

— Hết giận chưa ?

— Hết sơ sơ.

— Con trai chi dữ rửa.

— Tại chị đó.

— Thôi chị xin lỗi nghe.

— Em cũng xin lỗi chị.

Chị Ngọc nói nghe vô cùng dễ thương. Tôi thấy chị không «đễ ghét» như lúc nãy. Chị vẫn sừng sững như một cái gì bảo đảm tôi cần phải nương vào. Ví dụ như chị là biển cả thì tôi là cát lắng sâu dưới đáy lòng chị. Ví dụ chị như vỏ hạt dưa thì tôi là ruột hạt dưa. Chị bao bọc gói tôi kín lại. Tôi vừa ngộp thở vừa êm ái. Lòng chị như bông gòn. Ấm mịn. Tết này tha hồ tôi ăn hạt dưa như mấy năm trước chị mua dành cho tôi. Hạt dưa béo bùi. Hạt dưa ăn để lấy thêm duyên. Con trai thì hút thuốc. Con gái cắn hạt dưa. Hoạt động hay tay để hai tay khỏi thừa thãi ngưng nghịu. Nhưng tôi ăn hạt dưa, hạt dưa chắc không phải để lấy thêm duyên (con trai cần chi duyên) mà chắc là vì chị Ngọc.

Chị Ngọc đã rửa xong thau chén bát nói đề chị vô cắt rồi mình lên làm bánh. Tôi theo chị. Chị đi ra sau bếp. Tôi đứng đợi ở cửa hông. Chị trở vô. Tôi tránh lối. Chị lên nhà trên. Tôi lên theo. Căn nhà sáng chói bởi cây đèn măng sông đề giữa bàn ở đó mọi người đã tụ tập đông đúc.

Chị Ngọc ngồi vô ghế. Tôi ngồi đối diện chị. Chị Ngọc cầm con dao.

Chị Ngọc lựa trong đám lá dừa những ngọn lớn bẹ đem đo cắt, đề xuống lấy lên, bàn tay chị nhanh nhẹn coi có vẻ thành thạo.

Tôi hỏi :

— Chị làm bánh chi rứa ?

— Bánh phu thê.

— Phu thê là chi ?

— Là vợ chồng đó. Không biết à.

— Biết thôi hỏi chi.

— Rửa chừ biết chưa ?

— Biết rồi. Răng Tết mà làm bánh phu thê ? Em thấy họ làm bánh in, bánh ú, bánh Tét.

— Làm thêm đề chưng cho đẹp.

— Đẹp nhưng không đúng cách.

— Răng là đúng cách ?

— Cái lệ ông bà đề lại là Tết con cháu phải cúng bánh Tét.

— Bánh phu thê cúng cũng được mà.

— Được, nhưng coi chượng.

— Chượng chi mà chượng.

— Không chượng, là chi ?

— Là làm đề cho «ông» ăn đó. Chưa chi mà đã nổi nóng. Người chi như lửa.

Tôi cười xòa. Chị Ngọc đã biết «cái tật» của tôi nên không dám chọc nữa. Chị vẫn tiếp tục làm. Tôi phụ cắt lá dừa giúp chị.

Có những giọt mồ hôi bết dính tóc ở trán chị. Tôi với tay đẩy cánh cửa sổ. Gió từ cánh đồng sau lưng lòn vào với mùi ngai ngái.

Bữa làm bánh thật rộn rịp vui vẻ. Mè muối, mẩy o di của chị đang làm bánh ít đen, ít trắng. Mấy đứa em chị làm bánh in.

Tiếng cười nói dòn tan. Không khí gia đình thật ấm cúng. Mấy o mấy di của chị Ngọc đi lấy chồng xa, ngày thường theo chồng lo làm ăn đầu tắt mặt tối nơi xứ lạ quê người. Ở xa nên anh em chị em không gặp nhau. Chỉ có dịp may hiếm hoi là ngày Tết. Ngày Tết, lũ chim tha phương nghe tiếng gọi đàn ấm của ông bà Tổ tiên vụt bay rất về đậu đầy một nhà. Nhà này là tổ chim vĩ đại. Mẹ nội chị Ngọc, kể cuối cùng còn lại của một thế hệ già nua, là kẻ giữ lồng. Cứ tới Tết, mẹ khăn đen áo dài ra đứng giữa sân

lên hơi, hú một tiếng tức thì con cái cháu chắt uà về. Về thì tốn cơm tốn gạo. Chị Ngọc là người bỏ thóc lúa nước vào lồng cho chim ăn uống. Chị là người mệt nhất.

Chị Ngọc dường như cũng vui lây với bầu khí chứa chan đó, thỉnh thoảng lại cười tiếp theo chuỗi cười chưa dứt vang ra đằng góc nhà. Chị cười và hất mái tóc ra sau lưng. Mái tóc chị óng mượt có những sợi lòa xòa trước trán mờ mờ dưới bóng ngọn đèn soi trông như... sao chổi.

— Chị cười chi rứa ?

— Cười con ruồi.

— Cười chi con ruồi rứa ?

— Đề chị kể cho nghe. Nhà có nhiều ruồi. Mạ sai chị bắt ruồi cả gói lắm. Chị lấy cái chai đồ lưng nửa nước, bôi đường phía trên. Thế là ruồi ham hổ bu vô một đồng đen thui. Chị lấy tay bịt miệng cầm chai lắc lắc. Ruồi rớt xuống nước chết hết. Ruồi dại quá phải không ?

— Ruồi dại chừ phải khôn như chị làm răng mà chết được.

— Dám ví chị với ruồi hả ?

— Mô có. Nói chị khôn. Con ruồi dại.

— Nói chi khôn ngoan rứa.

Bàn tay chị lại thoăn thoắt làm. Chị vo tròn những viên đậu xanh dùng đề làm nhưn bánh, chị đưa cho tôi mấy cục.

— Ăn đi.

— Chị ăn nữa. Em mới ăn.

— Chị no rồi.

Tôi cầm những cục đậu xanh, đậu thơm phức và ngọt. Lúc này tôi mới sực nhớ ra là từ trưa tới giờ tôi chưa hề có hột cơm nào trong bụng.

— Ngọt không ?

— Ngọt như đường cát. Ngọt như kẹo gừng. Ngọt như quýt Hương Cần, Ngọt như chị nói.

— Còn chị ngọt nữa. Nói luôn.

— Hết.

— Chị nói, chi mà ngọt dữ rứa ?

— Thì chị nói ngọt chớ chi nữa.

Chiếc radio All transistor đặt ở giữa bàn. Ai đó đang hát ví von. Tiếng hát lao đao của một giọng nữ.

— Chị nói như cái cô chi đang hát đó.

— Được rứa chị đi hát đài Phát thanh chớ ai điên chi ngồi đây khom lưng làm bánh chi cho mệt.

— Chị biết hát không ?

— Không biết.

— Em thường nghe chị hát cái chi mà «ai đang đi» đó.

— À. Ai đang đi trên cầu bông rớt xuống sông...

— Ướt cái quần ni lông, vô đây cô dù trời khuya tôi vẫn đưa cô về.

Hai chị em lại cười xòa, Nói cười và bàn tay vẫn nhanh nhẹn làm.

Tôi đếm. Được 60 chiếc bánh phu thê. Tôi trở lại vấn đề bánh.

Tôi hỏi chị Ngọc :

— Khi mô chị cho em ăn bánh «vợ chồng» ?

— Khi mô cúng xong chị cho ăn.

— Biết rồi. Nhưng em hỏi khác. Khi mô chị có...

Tôi chỉ vào chị, ý nói khi mô chị có chồng. Chị khoác tay :

— Bày đặt, con nít hỏi chi rứa ?

— Hỏi chơi. Bộ hỏi không được rặng ?

— Được chứ. Nhưng khoan đã.

— Chị không thương em rồi,

— Thương chứ.

— Thương rặng không nói ?

— Chuyện đó chị cũng không biết nữa.

— Khi mô chị biết ?

— Biết chị nói cho nghe. Đừng nôn.

Tôi xếp những vỏ bánh bỏ vào giỏ. Chuyện thật vui, có bao nhiêu chuyện tôi kể chị Ngọc nghe. Nói, cười, nhìn. Giờ này tôi không biết mấy giờ nhưng chắc khuya lắm. Tôi bắt đầu ngáp. Chị Ngọc bảo đi ngủ đi. Vô trong giường chị mà nằm. Đêm nay chị không ngủ. Chị để giường cho em. Tôi nói thôi ngủ đây cũng được. Tôi xếp ba chiếc ghế thành một hàng. Tôi nằm trên mặt gỗ kiên kiên đen láng thấy lạnh lạnh. Ai đó đang cười như dòn pháo Tết.

Mồng một. Ngày năm mới bắt đầu bằng những chuỗi pháo nổ đi ùng không dứt vào lúc 12 giờ đêm giao thừa. Buổi sáng tinh sương như đũa con gái mười ba lòng chưa bảm bụi nhân gian. Tôi lẳng xăng phụ giúp ông ngoại bung xôi chè giấy má hoa quả đem đặt ở bàn cúng. Ông bà ngoại đốt hương vái lạy tổ tiên trời đất bốn phương tám hướng. Xong tới phiên ba mẹ tôi. Cúng xong dọn xuống, đốt giấy má. Ăn uống xong đi ra sửa lại chậu cúc, đi ra sắp lại nhánh mai. Loay hoay chút hết buổi sáng. Tới trưa. Tới chiều.

Chiều tôi mặc áo quần qua nhà chị Ngọc để chúc mừng chị. Đêm 29 tôi tiếp tục ngồi thức gói bánh với chị. Gói cho tới khi buồn ngủ, lăn ra ghế. Đêm ba mươi tôi cũng thức với chị ngồi trông chừng nồi bánh tét. Bánh chín, chị lấy riêng mấy cái bánh chưng cắt ra cùng ăn với dưa kiệu. Ăn, nói

cười sưởi lửa. Sưởi như thể tiếc bếp lửa hồng. Trời bên ngoài lâm râm mưa. Lạnh tê tê. Chị Ngọc mặc chiếc áo len đen, Tôi không có áo len. Chị Ngọc cởi áo trao cho tôi. Chị nói con trai chi yếu quá. Chưa chi đã run rồi. Lấy áo chị mà mặc. Tôi nói chị không mặc lạnh chết. Chị nói chị chịu được dư sức.

Bếp lửa hồng sáng loé lên. Đồng than vùi nổi tí tách như thể một rạo rạo tôi chợt bắt gặp không hiểu từ một nguyên do nào. Con mèo nằm khoan khoái dưới chân chị Ngọc. Chị vuốt lên bờ lông mượt láng của nó. Mượt láng như thể tóc chị. Tôi cũng vuốt con mèo. Chị Ngọc cầm tay tôi.

— Rặng lạnh ri.

Tôi không nói gì cả, lẳng nghe hơi thở non nớt mình bởi hơi tưởng tới thứ hạnh phúc hồn nhiên của một cặp tình nhân ngồi chơi bên suối trong như giòng Ngân Hà khơi nguồn từ bầu trời đêm lốm đốm nở những bông sao kết xoắn nhau chẳng thể để đầu bề chia lia.

Tôi ra khỏi nhà. Lần này tôi không chui qua lỗ hồng của bờ hóp nữa. Ngày đầu năm phải cấm kỵ. Đầu năm mà chui thì cả năm chun hoài. Hơn nữa, tôi đang mặc bộ đồ mới. Cái quần Dacron xám với áo sơ mi ca rô mẹ tôi giành làm quà cho tôi khi tới 30 mẹ đỡ nắp rương lấy ra còn thoang thoang thơm mùi băng phiến. Tôi mừng rơn. Nhà tôi không giàu. Điều này chứng tỏ mẹ bao giờ vẫn thương lo cho tôi.

Tôi đi với tâm trạng hăm hở. Lần này trong tôi có vẻ «đang hoàng» ra phết lắm. Lý do : tôi đã biết «bỏ áo vô quần». Bỏ gọn gàng không để thò thọt ra ngoài, tuy cái sự bỏ áo đó đối với tôi là một cực hình. Tôi muốn làm cho chị Ngọc ngạc nhiên về bộ đồ mới. Tôi sẽ khoe với chị rằng mẹ rất thương tôi. Khoe và hỏi : chị có thương em không ? Hỏi để nghe con chim sơn ca trả lời. Giọng chị nói là tiếng con chim sơn ca hát chứ chị nữa.

Tôi đã bước vào ngõ. Trời lạnh chung quanh tôi. Tôi ăn hạt dưa. Gói hạt dưa to bự của chị Ngọc đưa tôi hôm qua. Môi miệng và tay tôi đỏ hồng. Có lẽ đỏ vì hạt dưa. Cũng có lẽ đỏ vì sự ngượng ngập không biết từ đâu tới làm bước đi tôi thiếu tự nhiên.

Khách khứa trong nhà chị Ngọc khá đông. Tôi nhìn thấy thấp thoáng có những người lạ hoắc

Tôi hỏi hộp. Tôi lúng túng. Chắc tại bộ đồ mới mặc thấy cấn cái quá. Sang năm mới tôi thêm một tuổi, chị Ngọc thêm một tuổi. Tôi tự hỏi tôi đã vừa lớn chưa ? Chắc chưa đâu. Chị Ngọc nói tôi còn con nít đó mà. Có lẽ đây là nỗi hỏi hộp chẳng ?

Tôi gặp chị Ngọc đứng lấp ló sau ô cửa hình như đợi tôi. Tôi chạy ra :

— Chào chị năm mới.

— Chào em năm mới.

Tôi chỉ nói được có thế. Nói những tiếng ú ớ nghe như phát ra từ chiếc magnet hốt pin. Bao nhiêu lời tôi sắp sẵn trước ở nhà tôi đã quên hết. Bởi

nụ cười quá tươi của chị Ngọc. Bởi cái nắm tay lạnh mát của chị Ngọc. Chị Ngọc kéo tôi ra bụi bông trang. Bông trang đỏ lác đưa trên cành như lòng tôi lác lay quá với.

— Ra đây chị cho cái nì.

— Cái chi rứa chị ?

Chị Ngọc lấy ra cái bánh phu thê, chị bóc lá.

— Ăn đi, quà của chị đó.

— Bánh mà làm quan trọng quá. Tưởng chi.

— Há miệng ra.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì chiếc bánh đã vô nằm trong miệng tôi, chị Ngọc rút tay ra.

— Em biết bánh mô không ?

— Thì bánh mình làm hôm qua.

— Không phải.

— Răng không phải ?

— Em biết răng mà hôm ni nhà chị đông khách không ? Khách bên chồng chị đó. Mạ nói rứa. Mạ nói khách tới coi mặt chị.

— Mặt chị có chi mà coi ?

— Thì coi đề vài bữa nữa cưới chị về làm dâu. Có rứa mà không biết. Ngu quá.

Tôi thấy như chiếc bánh mắc nghẹn ở cổ. Tôi muốn nhả ra nhưng nó đã quẩy quá chạy tuột xuống bụng tôi rồi.

Chị Ngọc nói thêm :

— Đó, Em nói khi mô chị cho ăn bánh vợ chồng thì chừ chị cho ăn đó. Mừng không ?

Mừng ? Tôi muốn ọ ọ cái bánh ra, nhỏ vào mặt chị, bỏ chạy về. Tôi phều phật. Tôi tưởng như trái đất đang sụp dưới chân tôi. Sụp đi. Kéo chôn tôi cùng chị Ngọc. Sụp đi hồi trái đất. Đứng đề tôi đứng như trời trồng.

— Chỉ lạ rứa ? Không nói chi với chị hết rứa.

—

— Còn đây nữa nè. Chị tặng thêm «lợn chả» nữa nè. Chả thím Hương ngon lắm.

Chả thím Hương thì ngon nhất. Bình thường, mẹ tôi thưởng tôi về một công lao gì, mẹ hay cho tôi lợn chả thím Hương bởi vì mẹ biết tôi rất thích thứ này. Nhưng bây giờ thì khác. Chả, dưới sự ham thích cố hữu của tôi đã trở thành vô nghĩa. Khi sự ham thích cật ruột đã không tự thành thì mọi thứ khác cho dù là nem công chả phượng đối với tôi cũng chỉ là đồ bỏ.

Trong khi tôi đứng sững sờ thì chị Ngọc đã lột xong lớp lá ngoài của lợn chả. Chị lại bảo tôi :

— Há miệng ra.

— Không ăn. Không cần ăn.

— Răng ngụy rứa ?

— Tôi không phải là đũa tham ăn. Chị ăn đi. «Người ta» cho chị chị ăn đi. Chị «tira» đi. Cửa chị mà.

— Ăn đi. Chả ngon lắm mà.

Tôi giật lợn chả trên tay chị Ngọc, với tất cả sự giận dữ của đời người ném vào mặt chị. Tôi hét lên :

— Ngon như cục. Tôi trả chị đó.

Chị Ngọc bưng mặt ngờ ngàng. Tôi bỏ chạy ra sân. Tôi dư biết rằng tôi sẽ vĩnh viễn không còn chị Ngọc nữa. Sẽ không ai còn đứng đợi tôi về ngoài liếp cải vàng ngan ngát những hương. Nỗi háo hức tôi cũng từ đó tiêu tan. Tôi mất chị Ngọc, chị như chim bay rồi. Chị phất phới bay tới khung trời khác chỉ chít dấu chân người đại hạnh cùng người tài tử, khung trời đó không có tôi.

Tôi chạy ra màn mưa bí bùng. Hình như tiếng chị Bích Ngọc gọi rượt theo. Tiếng chị gọi nghe trôi nổi.

SƯU TẦM (Tiếp theo trang 50)

ngân khoản thí nghiệm đời sống trên Hỏa tinh. Chương trình kiến tạo một phòng thí nghiệm bí bùng với bầu không khí hỏa tinh. Người ta cho trồng nhiều loại cây ở đây. Riêng các loại đậu phụng, lúa mạch đã sống khá lâu nhưng phải chịu nhiều thay đổi. Các loại động vật cũng được đưa vào để thí nghiệm. Loài rùa có thể chịu đựng 54 ngày dưới một áp lực không khí bằng 10%. không khí tại mặt biển. Loài tôm có thể ấp trứng, nở con trong bầu không khí có gần 5.1. Oxy. Và trong «bầu hơi hỏa tinh» loài sâu gạo sống dai đến hơn 70 ngày.

Các thí nghiệm trên cho thấy hiện tượng thuận tiện hơn người ta vẫn tưởng. Tuy nhiên các biến đổi lắm khi làm cho các vật thí nghiệm trở nên rất độc hại. Thí nghiệm cho

thấy các loại cây cố giữ trong bầu không khí bùng bí có thể tiết ra các chất độc rất khó tránh. Đó là một mối nguy hại đối với các phi hành gia và là một truyền nhiễm của hỏa tinh đối với các hành tinh khác. Ngoài hỏa tinh ra, có một thuyết khác cho rằng còn nhiều hành tinh khác (ngoài thái dương hệ) cũng có dấu hiệu của sự sống. Thuyết này dựa trên những tín hiệu do những làn sóng điện bí mật từ không gian có thể có ý nghĩa. Những tín hiệu đó được phát giác nhiều lần bởi các nhà thiên văn học người Nga thuộc viện thiên văn Sterbern. Như vậy chúng ta không đến nỗi phải sợ cô đơn trong vũ trụ này ! Thuyết trên được các nhà khoa học Hoa kỳ đề ý nghiên cứu. Tuy nhiên, chúng ta còn chờ sự chứng minh rõ ràng hơn.

bông hồng cho tình đâu

thung lũng tình yêu

ANH ĐÀO

Lần đầu tiên Đào đề ý đến cái «dung nhan» của mình là ngày Đào vừa đúng 15 tuổi. Ngồi trước bàn phấn của chị Ngân, Đào cứ loay hoay nhìn nhìn, ngấm ngấm mình như một kẻ xa lạ. Đó là cả một sự thay đổi lớn lao vì cho tới nay, Đào vẫn còn đó tóc «bum bê», và ngày ngày vẫn nghịch ngợm, dành ăn, chơi rượt bắt và thậm chí chơi «combat» với các em

nữa. Sự thay đổi đột ngột này hẳn là phải có một nguyên nhân: trái tim Đào, như một nụ hồng, đã bắt đầu hé nở. Đào cố mường tượng lại nét mặt người con trai đã ngồi sau Đào suốt khóa học vừa qua.

Trần và Đào vẫn gặp nhau trên đường đi đến trường Đào, con đường kỷ niệm ấy chẳng đầy kẽm gai mà sao lúc ấy Đào thấy nó đẹp và thơ mộng lạ lùng. Những buổi tan học, ra tới cổng trường là Đào đảo mắt tìm kiếm đôi mắt Trần lẫn trong đám đông xe cộ. Cái đó như đã thành một cái lệ, một thói quen. Thỉnh thoảng có ngày Trần không đến trường thì Đào thấy như thiếu thốn một cái gì, cứ thắc mắc mãi, và ngày hôm sau nếu có gặp lại là Đào hờn dỗi bằng cách không thèm nhìn «người ta», biết người ta nhìn theo nhưng Đào nhất định giữ vững lập trường nhìn thẳng như chú lính mới tò te ngày đầu tiên đi duyệt binh! Nhưng ngày hôm ấy đi học về «chàng chiến sĩ hiên ngang» ăn không thấy ngon, cứ bứt rứt, bồn chồn và hối hận mãi. Đào thấy mình với duyên tẻ, khi không cái giận «người ta» và tình nguyện làm luật sư đề biện hộ cho Trần. Có lẽ Trần bị bệnh nên không đi học? Hay là... và Đào tự hứa là sáng mai sẽ tuyên bố «hòa bình.» Lúc ấy Đào mới yên tâm lấy sách vở ra vừa học lại vừa mơ vì lúc nào Trần cũng như lớn vồn đâu đây, làm những giông chữ in chao đi nghiêng ngã. Đào học bài lâu thuộc hơn vì vừa phải, «đánh vật» với bài học lại vừa «tấn công» cuốn vở nháp. Những chữ T, Đ, quăn lẩy nhau đầy kín cả một trang giấy học trò. Có nhiều lúc, học mãi không thuộc bài Đào đã nhắm mắt, lắc đầu, bịt tai ê a thật to như

ngày xưa còn bé, lúc học cửu chương, để xua đuổi hình ảnh Trần ra ngoài sách vở. Trưa hôm sau, thoáng nhìn thấy dáng Trần xa xa ngoài cổng trường, tim Đào đã rộn ràng. Vừa đi Đào giả vờ nói chuyện với bạn và rất tự nhiên đưa mắt về phía Trần. Hai đứa nhìn nhau. Chớp mắt. Khỏi đã vương trong mắt. Ánh mắt Trần buồn, thật buồn xoáy vào tim Đào như một cơn lốc. Lúc ấy Đào có cảm tưởng như thời gian ngừng trôi, như trên đời này không còn ai, không còn gì ngoài đôi mắt, ánh nhìn ấy cái nhìn thật ngấn ngủ nhưng những đôi mắt đã nói với nhau thật nhiều... Những cuộc «đổi thoại bằng mắt» thần tiên mà chỉ có hai kẻ trong cuộc mới hiểu nổi ấy kéo dài từ tháng này qua tháng khác, dần dần Trần đã trở nên bạo dạn hơn, mỗi lần gặp nhau Trần đã bắt đầu cười mỉm chỉ với Đào. Tối hôm đó, Đào đem nụ cười ấy vào một giấc mơ tuyệt đẹp... Hai đứa vẫn chưa nói với nhau một lời nào...

Rồi một buổi chiều nọ tan học về. Đào đứng ở một góc đường đợi xe, đang mỗi chân thì tim Đào như muốn dừng lại trong một tích tắc để đập loạn xạ ngẫu. Trần hiện ra ở một khúc quanh. Đào luống cuống quay mặt đi và không hiểu sao lúc ấy Đào tha thiết mong rằng Trần đi mãi nhưng đừng bao giờ tới gần Đào, Đào muốn chạy trốn, muốn độn thổ, muốn chấp cánh bay xa, thật xa... Tâm trạng bối rối như một đống tơ vò, Đào nghe tiếng Trần tới gần, gần nữa và dừng lại ngay sau lưng. Đào hồi hộp quay lại. Hai ánh mắt giao nhau. Bồi hồi... Trần mỉm cười hỏi: «Đào về không»? Theo phản ứng tự nhiên Đào lắc đầu bảo đợi Ba cơ nhưng nói chưa xong thì Đào đã thấy «chối hận» rồi nên thêm vào «nhưng sao lâu quá mà Ba không tới». Biết cố quan trọng: cá chép đã mở miệng! Buổi chiều hôm ấy, Đào không nhớ là có «mây nhẹ nhẹ, gió hiu hiu» không nhưng đối với hai đứa thật là một «buổi chiều

vàng lịch sử! Bắt đầu từ ngày ấy hai đứa nhìn nhau lâu hơn, cười với nhau tươi hơn. Có lần mấy đứa bạn cùng đi học về với Đào chọc Đào đến phát khóc vì chúng nó bắt quả tang Đào đang cười toe với Trần. Về nhà Đào vừa than thở vừa trách móc «tại Trần đấy» và lăm le «mai không thêm cười nữa cho mà xem»!

Đào thường bắt gặp mình mơ mộng và hay lơ đãng cười một mình trong lớp học. Trí tưởng tượng đất Đào trốn qua khung cửa sổ, kéo Đào bay bổng đến một thế giới đầy hoa thơm cỏ lạ, nơi ấy một khuôn mặt, một đôi mắt Trần — đang nhìn Đào lâu, thật lâu. Đôi mắt ấy nói nhiều lắm nhưng Đào không nhớ gì, chỉ mang máng một cảm giác mơ hồ chạy dài rằng mình sung sướng. Thế rồi những kỷ niệm, nào ciné NL, nào hồ than thở, nào thung lũng hồng thường được mệnh danh là «thung lũng tình yêu». Đào nhớ lại những ngọn đồi, những thung lũng trải rộng ra như một tấm thảm có nhung xanh biếc nối tiếp nhau trùng trùng điệp điệp, những ngọn cỏ, những cây thông vì vu tâm sự với gió, chung quanh, xa xa toàn một màu xanh hy vọng, màu xanh ái ân... ngút mắt thung lũng biếc. Trong khung cảnh gần như thần tiên ấy, hai mái đầu xanh (...!) dưới gốc cây thông khuất gió trao đổi những mẩu chuyện «trên trời dưới đất», thật vu vơ... Đào còn nhớ Trần bảo thích làm con gái «vì làm con gái được con trai chiu»... Nhớ... Trời thung lũng lạnh buốt, nhưng cái lạnh ấy Đào không cảm thấy; ngồi bên Trần, Đào chỉ thấy lòng mình e ấp một cảm giác rộn rã bồi hồi mênh mang khó tả.

Cho đến nay, đã mấy năm qua, tuy mới «hình như là tình yêu» đó đã phai nhạt và tuy Trần không đẹp trai, học giỏi nhưng Đào vẫn tự hào là đã có một mối tình đầu đẹp, nhất là khung cảnh lại là thành phố mơ mộng nhất nước: Đà Lạt, thành phố của tình yêu.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

TỔ THY (Tây Đô): Đó chỉ là đề nghị còn quyết định về phần em kia mà. Nếu em thích, cứ việc lấy bút hiệu đó. Khi nào em học báo chí, thích tập sự ở TN, tòa soạn sẽ bằng lòng nhận em ngay.

T.E.C.A (Nha Trang): Số 41 là số đề cho bạn Ngọc thẳng tay phê bình như lời chủ nhiệm nói trong thư hàng tuần. Kể từ số 42, là số làm việc nghiêm chỉnh. Sẽ có đầy đủ mục thường xuyên mỗi tuần như lời em yêu cầu.

P.T.H TRÊN CAO (Vũng Tàu): Rất cảm động với bức thư của em. Mỗi tuần làm một bài thơ, đều đặn như thể thơ sẽ không hay. Vì vậy đôi khi cho vắng mặt nghỉ xả hơi. Bài của em tòa soạn đang đọc.

NGỔNG CẬN (ĐHSP Đà Lạt): Cái hẹn trong điện tín phải dời lại. P. Tuế sẽ lên vào chiều ngày 18-3-1972. Gặp Tuế ở Thủy Tạ, 6 giờ chiều ngày hôm đó. (TKT)

PHƯƠNG TẤN (Biên Hòa): Đã đọc thư. Việc đó, ở bên này hơi khó thực hiện. Sách bán được như thế còn lo nổi gì. Khi nào về Saigon ghé nhà chơi. Nói chuyện nhiều. Bài thơ cũng đã nhận được (TKT):

KIM (Qui Nhơn): Làm cô giáo mà chán đời rồi làm sao dạy học trò được. Cô giáo lúc nào cũng phải cười hở mười cái răng, em nhé.

TRỊNH PHƯƠNG MAI (Cần Thơ): Không hiểu tại sao báo lại gửi trả về, thay vì bưu điện phải gửi cho em cái giấy báo tin, đề em nhận. Anh em Kiến Vàng hết bản đặc biệt rồi em ạ.

NGUYỄN THỤY KHANH (Bình Dương): Bài của bạn tòa soạn đang đọc. Dĩ nhiên nếu được, tòa soạn rất hân hạnh đề đăng. Tòa soạn rất mong sự đóng góp của bạn, về bài vở cũng như là về tinh thần. Xin bạn đừng ngại.

BÙI MINH SƠN (Đà Lạt): Tòa soạn chưa nhận được bưu phiếu của bạn. Bạn ra bưu điện khiếu nại xem. Rồi báo tin cho tòa soạn hay sau.

SA MẠC HOANG (Gia Định): Xin bớt một con thỏ của em. Và gọi em là bạn Ngọc.

VĂN CUNG PHƯƠNG (Đakto): Chuyện xích mích ấy qua rồi. Chủ nhiệm bây giờ hiền như cục bột. Làm báo cho tuổi thơ thích hơn làm báo chữ bới. Đúng như bạn nghĩ, nó chừa ăn cái giải gì ngoài sự phiền toái mang đến cho chính mình. Bài bạn tòa soạn đang đọc.

NGUYỄN THỊ MỸ NGA (?): 15 tuổi, là tuổi vừa lớn, cháu thừa sức đề được gọi là bạn Ngọc. Mỗi khi TN làm một số đặc biệt về vấn đề gì đó, phải bỏ các mục thường xuyên. Cháu học trường Pháp mà viết thư như vậy là nhất cháu rồi.

HOÀNG DẠ THƯƠNG (Sài Gòn): Hiện tại, anh em TN cố gắng đề cho tờ báo khỏi chết. Hứa với cháu như thế. Và dù sao cũng không thể đề cho TN chết lúc này. «Còn nước còn tát». Châm ngôn của TN là thế. Nên cháu cứ yên tâm. Rất cảm động với bức thư lo lắng của cháu.

GIANG MƠ (Kiên Giang): TN sẽ tìm đến với những ngôi trường nghèo nàn như trường của cháu. Ở đâu có buồn, TN sẽ đến chia sẻ nỗi buồn đó. TN nhiều yêu thương lắm. Cháu đừng lo. Ghi tiêu sử ra đây không tiện. Cháu biên thư riêng về. Tòa soạn sẽ chuyên giùm cho cháu.

KIM LIÊN (Gia Định): Bây giờ thì nhớ tên của em rồi. Thường cho người có trí nhớ tốt này một lời khen đi. Hẳn ta mong lắm đấy. Đã hết Tết và khó rõ bây giờ là mùa gì. Hình như sắp tới mùa mưa. Em vẫn còn đi học?

LÊ NGUYỄN TRÍ HOÀNG (Khánh Hội): Các chú ngồi trên lầu của nhà in 38 Phạm Ngũ Lão. Tòa soạn nghèo như một cái phòng hơi ngạt nên chẳng dám tiếp ai. TKT Tết ra không làm thơ nổi nữa, chẳng biết tại sao. Cháu đợi, rồi hẳn sẽ siêng năng trở lại.

TRẦN HOÀNG THỤY (Ban Mê Thuột): Em cũng ký nhiều bút hiệu quá nhỉ. Bên báo đó người ta xem mục đó không quan trọng, nên họ dẹp đi. Em đọc Tuổi Ngọc và quên chuyện kia. Đoán mò tức là có bà con họ hàng với ông thầy bói rồi.

VŨ KIM THANH (Sài Gòn): Báo gửi vào dịp áp Tết thường bị kẹt. Cháu biên thư hỏi lại các bạn của cháu xem. Sợ qua Tết vài ngày họ mới

nhận được báo đấy. Chứ bưu phiếu bảo đảm thì làm sao mà thất lạc được. **NGUYỄN VĂN TẠO (Huế)**: Bài của bạn tòa soạn đang đọc. Bạn gửi bưu phiếu về đề tên Ông Phạm Đình Thống. Tòa soạn đã gửi tập thơ Hồng của TKT cho bạn rồi.

TRƯƠNG NGỌC ANH (Xóm Mới): Sẽ in «TNKCQ» một ngày gần đây. Em đợi đề làm quen với cô Quỳnh nhé.

TRẦN VĂN KHÁNH (Khánh Hội): Đó là lỗi của nhà in, hoàn toàn ngoài ý muốn của tòa soạn. Hiện tại ở tòa soạn không còn cuốn Xuân Hồng Tuổi Ngọc nào. Chờ ít ngày nữa báo cũ trả về nhé.

HỒ THỊ TRANG (Huế): Chỉ thích đọc thư người khác gửi chứ không thích trả lời. Đó là một tính xấu dĩ nhiên rồi còn giả vờ hỏi làm gì. Cuốn Con Thúy hôm nay chắc đã tới Huế, cháu tìm ở các tiệm sách, cuốn MLC BN của ĐTL đã hết từ lâu rồi cháu ạ. Chuyện ông giáo sư gì đó ở lớp cháu chú không dám trả lời đâu.

QUÁCH BÙI HÙNG (Qui Nhơn): Vì Đặng Xuân Côn đi Nhật nên việc trị sự bị ngưng trệ. Phạm Đình Thống sẽ lo hộ việc đó. Bạn cứ yên tâm. Thế nào cũng có TN đóng bộ gửi cho bạn.

LÊ MINH TUẤN (Hòa Lạc): Vì sách cũ phải đi tìm, nên bạn chờ người lo việc ấy, rồi mời trả lời cho bạn được.

THANH CHÂU (?): Tòa soạn bận rộn quá nên không có thì giờ lo việc đó. Em có thể tới bất cứ nhà sách nào để nhờ họ đóng bìa cho. Đẹp hay xấu tùy theo giá cả mình chọn. Dĩ nhiên giá đắt thì phải đẹp rồi.

NGUYỄN VĂN NHƠN (Tam kỳ): Bài cháu tòa soạn đang đọc. Quyền ấy hiện giờ không có ở tòa soạn. Cháu hỏi thăm các nhà sách ở Tam Kỳ nhé.

TRẦN THỊ MAI (Gia định) Chú đã biết nỗi hồi hộp chờ đợi rồi. Bài cháu đang đọc và nếu được sẽ cho đăng sớm cháu yên chí chưa. Cám ơn lời chúc của cháu. TN cố gắng tăng cường đề làm vừa lòng bạn Ngọc kể từ số tới. Cháu đọc thư chủ nhiệm số này sẽ rõ.

LÊ THỊ LÊ THU (Đà Nẵng) Thư cháu đề ngày 23-3 và đến tòa soạn mất hết 5 ngày. Thế làm sao trả lời cháu trước ngày 1-3 được! Tuy nhiên cháu có thể mua quyển «Ngựa chững trong sân trường» bìa sau có đầy đủ tiêu sử Duyên Anh. Đáng tiếc về việc trễ buổi trần thuyết của cháu và các bạn cháu. Nhưng để dành lần sau vậy. Cám ơn lời chúc của cháu và các bạn cháu. Rảnh, cứ viết thư về tòa soạn.

PHAN THANH LIÊM (Mỹ Tho): Bài cháu tòa soạn đã nhận được, và đang đọc. Dĩ nhiên là phải hy vọng rồi. Cháu nhỉ?

BIỀN NHỚ (Saigon): Chuyện của em phải chờ chú hỏi thăm xem đã. Khi nào có việc, chú sẽ nhắn cháu hay. Trong khi đó cháu hãy để bạn cháu đăng mẫu tìm việc làm trên các nhật báo đi. Biết đâu có một may mắn đang chờ bạn cháu?

LÊ VIỆT DŨNG (Qui Nhơn): Cháu mua cuốn «Ngựa chững trong sân trường». Cuốn ấy có đầy đủ tiêu sử của Duyên Anh để cháu làm tài liệu thuyết trình.

RẰNG KHỀNH (Đà Lạt): Làm sao mà đoán ra tên của cháu cho nổi. Bài thơ của bạn cháu tòa soạn đang đọc

HẠ PHÚC TRÂM (Huế): Lâu quá mới nhận được thư của bạn. Cháu thấy thơ? Bộ bạn học lăm hay sao? Sài Gòn, ăn tết cũng chả có gì vui vẻ đâu. Mong nhận được thư mới.

ĐỖ TRƯỜNG SA (Đồng Tháp Mười): Bài của bạn tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Việc mua báo tháng, bạn gửi bưu phiếu với tên thật và địa chỉ rõ ràng về cho ông Phạm Đình Thống, mỗi tuần sẽ có báo gửi đến cho bạn.

NGÔ THY THƠ (Đà Nẵng): Cháu viết bài cho mục nào cũng được cả. Bài không đăng không trả lại bản thảo đâu vì tòa soạn không có chỗ lưu trữ và thiếu người lo việc ấy. Tòa soạn gọi cháu là bạn Ngọc. Cháu yên chí mà gửi bài về nhé.

TRẦN THỊ THỊNH (?): Đúng là một công trình. Và chú nhận công trình của cháu, bức thư nghe có mùi nắng ở sân trường cháu. Và lãng đãng hồn những chiếc lá cây bay. Đọc Tuổi Ngọc là những người không có tuổi già. Nhận cháu là cháu của chú, cứ viết thư ngớ ngẩn như thế và đừng bao giờ quan trọng chuyện gì. Vì còn ngớ ngẩn là còn sự dễ thương không lọc lừa. Cháu nhé.

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI (Hố Nai): Em cứ viết truyện ngắn, và TN rất mong được cái truyện ngắn của em. Việc em mong đăng truyện ngắn để có tí tiền đưa cho mẹ, tốt đấy, nhưng đó không phải là một điều thoải mái đâu. Hãy giúp đỡ gia đình bằng sự học của em, bằng một nghề khác, nhiều tiền, và thoải mái hơn.

HUỶNH NGUYỄN PHƯƠNG AN (Tân Châu): Bài viết cho Tuổi Ngọc viết

càng ngắn càng tốt. Huyền Xưa phải mùa hè mới phát hành. Thơ Hồng giá 150 đồng. Nhưng ở tòa soạn không còn. Sẽ tái bản một ngày rất gần đây. Chú bạn quá không trả lời thư riêng được.

VÕ TÁ KHÁNH (Qui Nhơn): Bài thơ đã nhận được. Tòa soạn đang đọc, đang đợi văn xuôi của bạn.

NGUYỄN THI (Gia Định): Mấy bài thơ của em nói đã nhận được. Tòa soạn đang đọc.

AN GIANG: Cháu ký tên không rõ, tòa soạn đoán không ra. Lần sau nhớ nhé. Việc cháu nhờ tòa soạn không rảnh để giúp cháu được. Cháu chịu khó tìm ở các nhà sách vậy.

MAI CHI (Sài Gòn): Viết tiểu thuyết báo ngày khác với tiểu thuyết cho các tạp chí văn nghệ. Tiểu thuyết báo ngày phải đi theo độc giả. Vì thế nên cháu thấy khác. Thế thôi. Đã viết thư cho Tuổi Ngọc thì cháu là bạn Ngọc rồi,

NGUYỆT XƯA (Phố Mai): Không biết phố Mai của em ở đâu. Chữ em giống chữ của Ái Bắc ghê quá. Phải cho địa chỉ mới có thể tìm mà gửi cho em mấy số báo đó chứ. Huyền Xưa anh đã giao cho một nhà xuất bản rồi, nghe nói sẽ phát hành vào dịp hè. Khi nào có sách sẽ ký tặng cho em một cuốn.

NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH (Vĩnh Long): Cám ơn lá thư an ủi của em. Đó là viên kẹo ngọt ngậm trong những ngày cay đắng về kinh tế mùa thu. Chúc em thi đỗ. Đó là những nhân vật của kỷ niệm. Có thật, nếu gọi là dĩ vãng. Với hiện tại thì không còn đâu.

NGUYỄN H. LOAN (Phước Tuy): Báo

đề phát hành ngày thứ năm ở Sài Gòn có thứ tư, nhưng ở các tỉnh xa phải đến thứ sáu, hoặc thứ bảy. Vì thế em đừng sốt ruột. Không còn cách nào khác ngoài phương tiện phát hành như trên.

BÍCH NGỌC (?) Cháu tìm mua ở các hiệu sách cuốn «Ngựa chững trong sân trường». Quyền ấy có đầy đủ tiêu sử của Duyên Anh. Ghi tiêu sử ra đây không tiện, viết thư riêng thì quá bận. Cháu đừng buồn nhé.

TRẦN ĐỨC GIAO (Khánh Hội): Thơ của em đã nhận được. Tòa soạn đang đọc đề lựa đăng. Huyền Xưa sẽ phát hành vào mùa hè.

VINH (Nha Trang): Không có ai trong tòa soạn dám phê bình bài của độc giả đâu. Khi nào thấy đăng được thì đăng. Em chịu khó theo dõi bài của mình vậy.

NGUYỄN KỶ TRẦN (Cái Răng): Có lẽ bài thơ đó không đăng được, nên em đừng ngại chuyện hiểu lầm. Tòa soạn cám ơn lời khen nồng nhiệt của em.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Vĩnh Thụy, Tôn Nữ Thu Dung, Lê Đắc Đình Hồ, Lê Ngọc Di Nhân, Nguyễn Vy, Hoàng Dạ Thương, Trầm Du, Nguyễn Đăng K. Du, Phạm Trương Ly, Từ Tâm Thủy, Cô Đơn, Kim Huyền Giao Giao, Hàn Nhân, Trần Ngọc Hạnh, Trần Thượng Vũ, Sa Mạc Hoang, Văn Cung Phương, P.H. Nhật Vũ Xa Mù, Tố Thy, T.E.G.A. Phạm Khánh Vũ, Nguyễn Hồng Giang, Nguyễn Hạ Duyên, Trần Hồng Thụy, Hàn Nhân, Ngọc Thủy Ca Hát, Nguyễn Thụy Khanh, Lê Ngọc Di Nhân, Hồ Vũ, Nguyễn Phạm Đan Tàn, Tê Hát Đông Thụy, Kim, Nguyễn Thị, Nguyễn Ngọc Châu, Nghĩa Trang, Lê Trầm Kha, Vũ Thiên Thu Nguyễn thị Xuân Lan, Lê Minh Phương, Đặng Diễm, Tiểu Mai, Đặng Diễm Hoài Thu, Mai Ngọc Tâm, Vĩnh Thụy, Trầm Đức Giao, Nguyễn Lệ, Cung Kỳ Hà, Bền Nhớ, Rong Mơ, Nguyễn Đức Hiền, Hà Nguyễn, Hà thịnh Giang, Trần Châu Ngọc, Bội Ngọc, Thiên Di, Mai Hằng, Trinh, Hoàng Mỹ Ngọc, Trịnh xuân Lan, Thu Nguyệt, Quế Mai, Tiểu Muội, Cảnh Hạc Vàng, Lệ Nguyễn Trần, Bùi Thức.

văn

Vân Cửi, Trần thị Ái Mỹ, Nguyễn Vy, Hoàng Dạ Thương, Vành Khuyên, Sơn Du, Nguyễn thị Mỹ Nga, Dạ Vũ Uyên Yên Vi, Tê Hát Đông Thụy, Tố Thy T.T. Linh, Chinh Thụy, Trầm Sơn, Nguyễn Trần Cúc Xanh, Kim, Vũ Nguyễn Lê Kim Chi, Hát, Sao Hồng, Liên Lan, Lê Minh Phương, Hát Ô Em Tê, Trương Lê Vinh, Xám Trắng, Thục Quý, Mộng Hoài Phương, Đình Hát, Lê Nguyễn Trần, Nguyễn Lê Giao, Trầm Đoan, Thục Nữ, Nguyễn Diệu Nga, Mây Đơn Phương, Thương Thương, Hàn Ngữ, Châu Thái Hồ, Vương Bảo Phúc, Thiên Thanh, Soan Tây, Nguyễn giao Mùa, Thục Quyên, Trần Tố Nữ, Trịnh Lan Nguyễn, Lê Hà,

bông hồng cho tình đầu

Hoàng Như Phương, Trầm Vũ Phương, Yên Chi, Lệ Ngọc, Nguyễn Phúc Thương Thương, Lê Hà, Thu Ba, Nguyễn thị Bích Ngọc, Bền Nhớ, Yên Ngân Cung kỹ Hà, Bội Ngọc, Trương Hoa Xuân, Tiểu Mai, Thương Tơ, Quế Mai